

5 клас (українська мова)

Зміст навчального матеріалу	Державні вимоги до навчальних досягнень здобувачів освіти
1. Мова і мовлення	<p>Учень/учениця: <i>пояснює</i> значення мови в житті народу; <i>упізнає</i> старі й нові слова в наукових і художніх текстах; <i>знає</i> основні ознаки культури усного і писемного мовлення; <i>володіє</i> лексичними засобами її вираження з огляду на ситуацію та учасників спілкування</p>
2. Текст	<p>Учень/учениця: <i>знаходить</i> у тексті зачин, основну частину, кінцівку (завершення); <i>самостійно формулює</i> тему і мету (основну думку) тексту; <i>добирає заголовок</i>, який відповідає темі або основній думці тексту; <i>виявляє</i> в тексті слова, які містять важливі відомості тексту; <i>зв'язує</i> два речення за допомогою особових займенників (<i>він, цей, такий</i> у різних родах і числах), слів <i>тоді, спочатку, потім, по-перше, по-друге, нарешті</i> тощо</p>
3. Речення	<p>Учень/учениця: <i>дає визначення</i> речень за метою висловлювання; <i>розрізняє</i> на слух і на письмі розповідні, питальні і спонукальні речення; <i>розрізняє</i> серед них окличні і неокличні; <i>знаходить</i> головні і другорядні члени речення у найпростіших випадках; <i>встановлює</i> логіко-граматичні зв'язки між членами речення за допомогою питань; <i>поширює</i> речення словами і словосполученнями; <i>складає</i> речення за поданими графічними схемами; <i>відновлює</i> зміст деформованих речень; <i>виявляє</i> в реченні однорідні члени (головні і другорядні); <i>виконує</i> навчальні вправи з реченнями з однорідними членами; <i>вживає</i> кому при однорідних членах речення в навчальних вправляннях; <i>поєднує</i> однорідні члени речення сполучниками <i>і, та, а, але</i> (без повторення).</p>
4. Слово. Значення слова. Частини мови	<p>Учень/учениця: <i>знає</i> значущі частини слова: закінчення, частини основи – корінь, суфікс, префікс; <i>розбирає</i> самостійно слова прості за будовою(окрім дієслів); <i>розрізняє</i> спільнокореневі слова та форми того самого</p>

	<p>слова; ділить на групи слова, що відповідають на питання різних частин мови (серед них числівники, прислівники – без уживання термінів).</p>
<p>5. Іменник</p>	<p>Учень/учениця: <i>відносить</i> до іменників слова з абстрактним значенням, які відповідають на питання <i>що?</i>; <i>добирає</i> до поданого іменника 2-3 синоніми, антонім; <i>розкриває значення (2-3)</i> багатозначного іменника, <i>вводить</i> його в словосполучення, речення (у процесі виконання навчальних вправ); <i>визначає</i> рід і число іменників; <i>змінює</i> іменники за числами і відмінками; <i>визначає</i> початкову форму іменника (називний відмінок однини), відмінок іменника в реченні у формі колективної навчальної роботи під керівництвом учителя</p>
<p>6. Прикметник</p>	<p>Учень/учениця: <i>відносить</i> до прикметників слова, що означають різні ознаки предметів; <i>добирає</i> до поданого прикметника 2-3 синоніми, антонім; <i>пояснює і вживає</i> у мовленні прикметники у прямому і переносному значеннях у художніх і науково-популярних текстах; <i>змінює</i> прикметники за числами і в однині за родами; <i>визначає</i> рід і число прикметника за родом зв'язаного з ним іменника та за характерним закінченням.</p>
<p>7. Числівник</p>	<p>Учень/учениця: <i>впізнає</i> серед слів числівники, <i>ставить</i> до них питання <i>скільки? котрій? котра? котрє? котрі? правильно вимовляє і пише</i> числівники, передбачені програмою для 1-4 класів, форми родового відмінка числівників 50-80 (<i>п'ятдесяти, шістдесяти, сімдесяти, вісімдесяти</i>) та на позначення дат (<i>восьме лютого</i>); <i>ставить питання</i> до кількісних і порядкових (без уживання термінів) числівників; <i>уживає</i> правильні форми (за зразком у підручнику, поданим учителем) на означення часу протягом доби; <i>будує</i> словосполучення з числівниками за зразком, підстановочною таблицею.</p>
<p>8. Займенник</p>	<p>Учень/учениця: <i>упізнає</i> серед слів займенники, які вказують на предмети, їх ознаки, кількість, але не називають їх; <i>ставить</i> питання до займенників; <i>упізнає</i> на слух і в текстах особові займенники; <i>пояснює</i> їх лексичне значення, роль у реченні; <i>відмінює</i> особові займенники за</p>

	<p>зразком; користується навчальною таблицею для визначення відмінків займенників у реченні; дотримується правила вживання займенників із прийменниками; будує словосполучення і речення з особовими займенниками; використовує займенники для зв'язку речень у тексті, з метою уникнення лексичних повторів.</p>
9. Дієслово	<p>Учень/учениця: відносить до дієслів слова, що означають різні дії; пояснює лексичні значення дієслів; добирає дієслова до груп з різними лексичними значеннями (<i>руху, праці, спілкування, сприймання, явищ природи</i> тощо); добирає до поданого дієслова 2-3 синоніми, антонім; пояснює пряме і переносне значення дієслів, 2-3 значення багатозначного дієслова, вводячи їх у словосполучення, речення, зв'язні висловлювання; використовує дієслова в навчальних вправах, у текстах розповідного та описового типу; добирає з-поміж поданих дієслів те, що найбільш відповідає мовленнєвій ситуації; уникає одноманітності у використанні дієслів із значенням руху, мовлення та ін.; впізнає на слух та в письмових текстах неозначену форму дієслова; добирає неозначену форму до дієслів, поданих в інших формах; використовує неозначену форму у побудові навчальних текстів-інструкцій, порад; визначає час дієслова у реченнях, тексті; змінює дієслова за часами і числами, вживає ці дієслівні форми у своєму мовленні.</p>
10. Прислівник	<p>Учень/учениця: розрізняє серед поданих слів прислівники; знає їх основну граматичну ознаку – незмінюваність; ставить до них питання; зв'язує їх із дієсловами в словосполучення, вводить у речення; поширює речення найуживанішими прислівниками; добирає до поданого прислівника синоніми й антонім; будує речення з однорідними членами, вираженими прислівниками; пояснює значення прислівників у тексті; вибирає з-поміж поданих прислівник, який найбільше відповідає змісту речення, тексту</p>

6 клас (українська мова)

Зміст навчального матеріалу	Державні вимоги до навчальних досягнень здобувачів освіти
-----------------------------	---

<p>Вступ. Значення мови в житті людини й суспільства. Українська мова — державна мова України.</p>	<p><i>Учень (учениця):</i> розуміє значення й роль мови в житті людини й суспільства; пояснює функції мови: комунікативну, мислетворчу, пізнавальну, об'єднувальну; знає і пояснює зміст 10-ї статті Конституції України; знає і розуміє значення української мови як державної в житті Української держави та її громадян. Порівнює мовні і немовні засоби спілкування, які люди використовують у повсякденному житті; визначає мову як основний засіб спілкування, формування думки й пізнання.</p>
<p>2. Повторення вивченого в початкових класах. Текст. Речення. Слово. Усні й письмові висловлення, текст. Зміст, заголовок тексту. План тексту. Поділ зв'язного висловлення (тексту) на речення. Інтонація речень, різних за метою висловлення. Розділові знаки в кінці речення. Слово як компонент речення. Лексичне значення слова. Слово як частина мови. Добір слів для доповнення речення. Складання речень певного змісту.</p>	<p><i>Учень (учениця):</i> знає і пояснює поняття <i>слово, речення, текст</i>; розуміє й пояснює відмінності між словом і реченням, реченням і текстом; знає вивчені правила написання слів, вимови їх, творення граматичних форм, конструювання речень, творення текстів; пояснює лексичне значення слів; наводить приклади слів – різних частин мови. Визначає й формулює тему й основну думку прочитаного та прослуханого тексту, добирає до нього заголовок; складає простий план тексту; складає текст, висловлення, речення певного змісту; визначає належність слова до певної частини мови; помічає й виправляє орфографічні та пунктуаційні помилки (у межах вивченого).</p>
<p>3. Лексикологія. Лексичне значення слова. Однозначні й багатозначні слова (<i>повторення</i>). Використання багатозначних слів у прямому й переносному значеннях (<i>повторення</i>). Лексична помилка та умовне позначення її (<i>практично</i>). Тлумачний словник. Групи слів за значенням: синоніми, антоніми, омоніми (<i>повторення й поглиблення</i>). Пароніми. Ознайомлення зі словниками антонімів, синонімів, омонімів, паронімів.</p>	<p><i>Учень (учениця):</i> знає, що вивчає лексикологія; розуміє й витлумачує лексичне значення слів; зокрема синонімів та антонімів; наводить приклади слів, що належать до різних за значенням груп: синонімів, антонімів, омонімів; пояснює лексичні значення багатозначних слів, омонімів і паронімів з урахуванням контексту. Розрізняє пряме й переносне значення багатозначних слів, правильно використовує такі слова в мовленні; визначає в реченнях (текстах) і самостійно добирає синоніми, антоніми, використовує доцільно й правильно синоніми, антоніми в усному й писемному мовленні; користується тлумачним словником; а також словниками синонімів, антонімів, омонімів і паронімів; використовує синоніми як засіб зв'язку речень у тексті та для уникнення невиправданих повторів слів; помічає та виправляє лексичні помилки у своєму мовленні.</p>

<p style="text-align: center;">Будова слова. Орфографія.</p> <p>Основа слова (корінь, суфікс, префікс) і закінчення — значущі частини слова (повторення й поглиблення відомостей). Спільнокореневі слова й форми слова. Незмінні й змінні слова. Правопис значущих частин слова (повторення). Написання префіксів <i>пре-, при-, при-</i></p>	<p><i>Учень (учениця):</i> знає значущі частини слова; наводить приклади різних форм слова та спільнокореневих слів;</p> <p>пояснює правопис значущих частин слова правилами (у межах вивченого). Виділяє у слові значущі частини; розрізняє форми слова та спільнокореневі слова, змінні й незмінні слова; складає речення й мікротексти зі словами, що мають суфікси та префікси, які надають їм емоційного забарвлення й виразності; використовує доцільно слова, що містять антонімічні суфікси та префікси. Записує правильно слова з вивченими орфограмами в значущих частинах, обґрунтовує написання їх правилами; знаходить і виправляє орфографічні помилки на вивчені правила; використовує спільнокореневі слова як засіб зв'язку речень у тексті.</p>
<p>4. Фонетика. Графіка. Орфоепія. Орфографія. Звуки мови й звуки мовлення. Голосні й приголосні звуки. Приголосні тверді й м'які, дзвінки й глухі (повторення); вимова звуків, що позначаються літерами <i>г і з</i>.</p> <p>Позначення звуків мовлення на письмі. Алфавіт (абетка, азбука). Співвідношення звуків і букв. Звукове значення букв <i>я, ю, є, ї</i> та <i>щ</i> (повторення). Склад. Наголос. Орфоепічний словник і словник наголосів. Орфоепічна помилка (практично). Вимова наголошених і ненаголошених голосних. Ненаголошені голосні [е], [и], [о] в коренях слів. Ненаголошені голосні, що не перевіряються наголосом. Позначення на письмі ненаголошених голосних [е], [и] та [о] перед складом з наголошеним [у] в коренях слів. Орфографічний словник. Орфограма(практично). Орфографічна помилка (практично), її умовне позначення. Вимова приголосних звуків. Уподібнення приголосних звуків. Вимова і правопис префіксів роз-, без-Спрощення в групах приголосних.</p>	<p><i>Учень (учениця):</i> знає, що вивчає фонетика, графіка, орфоепія, орфографія; знає українську абетку; розуміє та пояснює співвідношення між звуками й буквами; знає засоби милозвучності української мови; знає правила переносу слів із рядка в рядок; записує правильно слова з вивченими орфограмами; обґрунтовує написання слів відповідними орфографічними правилами; знає й пояснює особливості будови розповіді та елементарного роздуму. Розрізняє у словах тверді й м'які, дзвінки й глухі приголосні, ненаголошені й наголошені голосні звуки; пояснює звукове значення букв <i>я, ю, є, ї</i> та <i>щ</i>; поділяє слова на склади, правильно переносить з рядка в рядок; вимовляє звуки в словах відповідно до правил орфоепії; використовує логічний наголос для виділення слів зі смисловим навантаженням; дотримується чергувань голосних і приголосних звуків; користується орфографічним словником і словником наголосів; помічає й виправляє орфоепічні й орфографічні помилки, керуючись вивченими правилами; розпізнає у словах явища уподібнення, спрощення, чергування звуків.</p>

<p>Найпоширеніші випадки чергування голосних і приголосних звуків (практично).</p> <p>Чергування [о] – [а], [е] – [і], [е] – [и]; [о], [е] з [і]; [и] – [і] після [ж], [ч], [ш], [шч] та [г], [к], [х] у коренях слів; [г], [к], [х] – [ж], [ч], [ш] – [з'], [ц'], [с'].</p> <p>Основні випадки чергування у – в, і – й, з – із – зі (правила милозвучності).</p> <p>Вимова і правопис префіксів з- (зі-, с-), роз (розі-). Позначення м'якості приголосних на письмі буквами ь, і, є, ю, я. Основні правила переносу. Правила вживання знака м'якшення (повторення й поглиблення). Правила вживання апострофа.</p>	
<p>5. Відомості із синтаксису й пунктуації.</p> <p>Словосполучення. Відмінність словосполучення від слова й речення. Головне й залежне слово в словосполученні..</p> <p>Речення, його граматична основа (підмет і присудок). Речення з одним головним членом (загальне ознайомлення).</p> <p>Види речень за метою висловлення; за емоційним забарвленням: окличні й неокличні (повторення).</p> <p>Пунктуаційна помилка та її умовне позначення (практично).</p>	<p><i>Учень (учениця):</i> знає, що вивчає синтаксис і пунктуація; знає та формулює визначення словосполучення та речення; пояснює відмінність між словосполученням і реченням; наводить приклади словосполучень, речень, що належать до різних видів за метою висловлення та емоційним забарвленням; знає головні члени речення; наводить приклади двоскладних й односкладних речень. Відрізняє словосполучення від слова й речення; визначає у словосполученні головне й залежне слова; розпізнає види речень за метою висловлення, інтонацією, емоційним забарвленням; визначає частини складного речення, що мають будову простих; правильно інтонує речення; розставляє та обґрунтовує розділові знаки в кінці речення; визначає в реченні головні члени; помічає й виправляє пунктуаційні помилки (у межах вивчених правил).</p>
<p>6. Другорядні члени речення: додаток, означення, обставина.</p>	<p><i>Учень (учениця):</i> знає другорядні члени речення; формулює визначення додатка, означення, обставини. розрізняє додатки, означення, обставини, визначає їх у реченні; будує речення, поширюючи їх додатками, означеннями, обставинами; складає речення з урахуванням мети й ситуації спілкування; використовує виражальні можливості другорядних членів речення у своєму мовленні.</p>

<p>7. Речення з однорідними членами (без сполучників і зі сполучниками а, але, і). Кома між однорідними членами. Узагальнювальне слово в реченні з однорідними членами. Двокрапка й тире при узагальнювальних словах у реченнях з однорідними членами.</p> <p>Звертання. Непоширені й поширені звертання. Розділові знаки при звертанні (<i>повторення</i>).</p> <p>Ознайомлення з найбільш уживаними вставними словами та сполученнями слів (<i>практично</i>). Виділення вставних слів на письмі комами.</p> <p>Складні речення з безсполучниковим і сполучниковим зв'язком.</p> <p>Кома між частинами складного речення, з'єднаними безсполучниковим і сполучниковим зв'язком.</p>	<p><i>Учень (учениця):</i> пояснює роль однорідних членів речення, звертань, вставних слів (словосполучень, речень) у мовленні; формулює правила вживання розділових знаків у реченнях, ускладнених однорідними членами, звертаннями та вставними словами (словосполученнями). розпізнає однорідні члени речення, узагальнювальні слова при них, звертання, вставні слова в реченні та складні речення; складає речення з однорідними членами, звертаннями, вставними словами й складні речення та використовує їх у власному мовленні; будує діалоги на визначені теми й відповідно до запропонованої ситуації, доцільно використовуючи однорідні члени речення, звертання і вставні слова; інтонує правильно речення з однорідними членами, звертаннями, вставними словами й складні речення; розставляє розділові знаки між однорідними членами, при звертаннях і вставних словах, між частинами складного речення, обґрунтовує їх уживання відповідними правилами; знаходить і виправляє пунктуаційні помилки на вивчені правила; складає висловлення з урахуванням адресата мовлення, використовуючи різні за будовою (прості й складні) речення.</p>
<p>8. Пряма мова. Діалог. Розділові знаки в реченнях із прямою мовою. Тире при діалозі.</p>	<p><i>Учень (учениця):</i> пояснює відмінності між прямою та непрямою мовою; наводить приклади речень із прямою мовою; записує правильно речення з прямою мовою в різних щодо слів автора позиціях; записує правильно текст, що містить діалог. Розрізняє слова автора й пряму мову в реченні з прямою мовою; правильно інтонує речення з прямою мовою; ставить розділові знаки при прямій мові й діалозі, обґрунтовує їх правилами; знаходить і виправляє пунктуаційні помилки на вивчені правила; складає тексти, використовуючи речення з прямою мовою, діалогом.</p>
<p>9. Повторення й узагальнення вивченого в кінці року. Лексикологія. Будова слова й орфографія. Фонетика й графіка. Орфоепія й орфографія. Синтаксис і пунктуація.</p>	<p><i>Учень (учениця):</i> знає групи слів за значенням, будову слова, основні правила вимови та правопису слів, основні відомості із синтаксису та пунктуації. Класифікує й систематизує вивчені відомості; узагальнює поняття, закономірності, правила; застосовує здобуті знання, уміння, навички й досвід у нових навчальних та життєвих</p>

	ситуаціях.
--	------------

7 клас (українська мова)

Зміст навчального матеріалу	Державні вимоги до навчальних досягнень здобувачів освіти
<p>1. Вступ. Краса й багатство української мови.</p>	<p>Учень (учениця): знає засоби милозвучності української мови; знаходить їх у тексті (реченнях), використовує в мовленні; знає й розуміє особливості української мови, які забезпечують точність, виразність, образність вислову. Добирає засоби мови, відповідні меті й ситуації спілкування; розпізнає синоніми, антоніми, використовує їх у мовленні; усвідомлює естетичну цінність української мови; оцінює словникове багатство української мови; усвідомлює права й мовні обов'язки учнів як громадян своєї держави; розуміє й обґрунтовує необхідність вільного володіння державною мовою.</p>
<p>2. Повторення, узагальнення й поглиблення вивченого. Словосполучення і речення. Головні члени речення. Просте речення. Звертання, вставні слова, однорідні члени речення в простому реченні. Складне речення. Пряма мова. Діалог. Основні орфограми та пунктограми</p>	<p>Учень (учениця): знає визначення словосполучення й речення, пояснює різницю між ними; наводить приклади словосполучень і речень; простих речень, що містять однорідні члени речення, звертання, вставні слова; складних речень; пояснює роль звертань, вставних слів (словосполучень) та однорідних членів речення в мовленні; пояснює вживання розділових знаків у простих реченнях, що містять однорідні члени речення, звертання, вставні слова, та між частинами складних речень за вивченими правилами. Розрізняє словосполучення й речення, прості й складні речення; визначає головне й залежне слова у словосполученні; визначає головні та другорядні члени речення; знаходить у реченні вставні слова, звертання та однорідні члени речення; називає частини мови, якими вони виражені; будує речення зі звертаннями, вставними словами, однорідними членами речення; із простих речень складне; речення з прямою мовою. Розставляє правильно розділові знаки в простих ускладнених реченнях, складних реченнях (у межах вивченого); знаходить і виправляє орфографічні й пунктуаційні помилки на вивчені правила.</p>

<p>3. Лексикологія</p> <p>Групи слів за походженням: власне українські й запозичені (іншомовного походження) слова. Тлумачний словник української мови. Словник іншомовних слів.</p> <p>Лексична помилка (тавтологія, калькування, вживання слів у невластивих значеннях тощо) та умовне позначення її.</p> <p>Написання слів, що увійшли в українську мову з інших мов (слова іншомовного походження): букви и, і; правопис знака м'якшення й апострофа; подвоєння букв у загальних і власних назвах іншомовного походження.</p> <p>Активна й пасивна лексика української мови: застарілі слова (архаїзми й історизми), неологізми.</p> <p>Групи слів за вживанням: загальноновживані й стилістично забарвлені слова, діалектні, професійні слова й терміни, просторічні слова. Пароніми.</p>	<p>Учень (учениця): знає та розуміє значення основних термінів розділу; пояснює лексичне значення слова; пояснює поділ слів на власне українські й запозичені; розуміє й пояснює причини вилучення з активного вжитку певних слів (історизмів, архаїзмів) та появи того чи іншого неологізму; пояснює відмінність між словами загальноновживаними та стилістично забарвленими, доцільно їх використовує; обґрунтовує вживання в наукових і художніх текстах застарілих і діалектних слів; пояснює відмінність між термінами та професійними словами; знає правила написання іншомовних слів. Розрізняє слова за походженням (власне українські та запозичені);</p> <p>користується словниками: тлумачним та іншомовних слів; записує правильно іншомовні слова; замінює за можливості іншомовне слово українським відповідником; розрізняє активну й пасивну лексику; розпізнає серед застарілих слів архаїзми та історизми; розрізняє слова загальноновживані та стилістично забарвлені; доречно вживає вивчені пласти лексики у власному мовленні; визначає їхню роль у текстах різних стилів; редагує речення й тексти, у яких допущено лексичні помилки.</p>
<p>4. Фразеологія. Фразеологізми.</p> <p>Поняття про фразеологізм, його лексичне значення. Джерела українських фразеологізмів. Прислів'я, приказки, крилаті вирази, афоризми як різновиди фразеологізмів.</p> <p>Фразеологізми в ролі членів речення.</p> <p>Ознайомлення із фразеологічним словником.</p>	<p>Учень (учениця): знає, що вивчає фразеологія; наводить приклади фразеологізмів; розуміє та пояснює значення фразеологізмів. визначає фразеологізми в реченнях і текстах; використовує доречно фразеологізми в мовленні; добирає фразеологічні синоніми та антоніми; користується фразеологічним словником та фразеологічними довідниками; визначає синтаксичну роль фразеологізмів у реченнях; редагує речення й тексти, у яких фразеологізми вжито неправильно</p>
<p>5.Словотвір. Орфографія</p> <p>Змінювання і творення слів. Твірне слово. Основні способи словотворення: префіксальний, суфіксальний, префіксально-суфіксальний, безафіксний (відкидання від твірного слова префіксів, суфіксів і закінчення), складання основ (або слів), абревіатури, перехід слів з однієї частини мови в іншу.</p> <p>Словотвірний ланцюжок. Словотвірний</p>	<p>Учень (учениця): знає основні способи словотвору; пояснює чергування приголосних при творенні слів правилами; правильно записує й вимовляє складні й складноскорочені слова, пояснює їх правопис правилами. визначає способи творення слів; самостійно утворює нові слова вивченими способами; дотримується правил чергування приголосних при творенні слів; створює словотвірний ланцюжок, здійснює словотвірний розбір слова; утворює й використовує складноскорочені слова у власному мовленні, правильно узгоджуючи їх із прикметниками й дієсловами; знаходить, пояснює й</p>

<p>розбір слова.</p> <p>Зміни приголосних при творенні слів: іменників із суфіксом -ин(а) від прикметників на -ський, -цький; буквосполученням -чи- (-ин-). Зміни приголосних при творенні відносних прикметників із суфіксами -ськ-, -цьк-, -зьк- та іменників із суфіксами -ств(о), -зств(о), -цств(о).</p> <p>Складні слова. Сполучні о, е в складних словах.</p> <p>Творення складноскорочених слів.</p> <p>Правопис складних слів разом і через дефіс, написання слів з пів-; правопис складноскорочених слів.</p>	<p>виправляє орфографічні помилки на вивчені правила; користується орфографічним словником.</p>
<p>6. Морфологія. Орфографія</p> <p>Повторення вивченого про самостійні частини мови в попередніх класах.</p> <p>Загальна характеристика частин мови.</p> <p>Граматична помилка, умовне позначення її (<i>практично</i>).</p>	<p><i>Учень (учениця):</i> знає, що вивчає морфологія; називає самостійні частини мови, наводить приклади їх. Визначає самостійні частини мови в реченнях, з'ясовує їх граматичні ознаки (у межах вивченого); розрізняє самостійні та службові частини мови; використовує самостійні частини мови в усних і письмових висловленнях; помічає та виправляє граматичні помилки в реченнях.</p>
<p>7. Іменник. Іменник як частина мови: загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль.</p> <p>Іменники загальні й власні, конкретні та абстрактні (<i>повторення й поглиблення</i>).</p> <p>Велика буква та лапки у власних назвах</p> <p>Збірні іменники. Рід іменників (<i>повторення</i>).</p> <p>Іменники спільного роду.</p> <p>Число іменників (<i>повторення</i>).</p> <p>Іменники, що мають форми тільки однини або тільки множини. Відмінки іменників. Кличний відмінок.</p> <p>Відмінювання іменників. Поділ іменників на відміни й групи.</p> <p>Відмінювання іменників I відміни.</p> <p>Відмінювання іменників II відміни.</p> <p>Особливості відмінювання іменників чоловічого роду в родовому відмінку.</p> <p>Букви -а (-я), -у (-ю) в закінченнях іменників чоловічого роду другої відміни. Відмінювання іменників III – IV</p>	<p><i>Учень (учениця):</i> знає морфологічні ознаки іменника; розуміє особливості відмінювання іменників кожної відміни, іменників, що мають форму лише множини знає й пояснює написання й відмінювання чоловічих і жіночих прізвищ, імен по батькові, <i>не</i> з іменниками, написання іменників-власних назв, правопис суфіксів іменників. Знаходить іменники в реченні; визначає належність іменника до певного роду, відмінкову форму та число іменників; класифікує іменники за родами, відмінами, групами; порівнює відмінкові закінчення іменників різних відмін і груп; визначає синтаксичну роль іменників у реченні, доречно використовує в мовленні іменники всіх числових та відмінкових форм; виявляє закономірності у правописі відмінкових закінчень іменників певної відміни та іменників, що мають лише форму множини; визначає в іменниках вивчені орфограми;</p> <p>помічає й виправляє граматичні та орфографічні помилки, обґрунтовує написання вивченими правилами;</p>

<p>відмін. Незмінювані іменники. Рід незмінюваних іменників. Відмінювання іменників, що мають форму лише множини. Особливості написання іменників у кличному відмінку. Написання й відмінювання чоловічих і жіночих прізвищ, імен по батькові, Не з іменниками. Букви <i>е, и, і</i> в суфіксах <i>-ечок, -ечк, -ичок, -ичк, -інн(я), -ення(я), -н(я), -инн(я), -ив(о), -ев(о)</i>. Правопис складних іменників (<i>повторення й поглиблення</i>).</p>	<p>користується орфографічним словником.</p>
<p>8. Прикметник: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль.</p>	<p><i>Учень (учениця)</i> знає морфологічні ознаки прикметника, його синтаксичну роль; розуміє роль прикметників у досягненні точності й виразності мовлення; пояснює написання прикметників відповідними правилами; знає та пояснює особливості будови опису природи. знаходить прикметники в реченні; визначає морфологічні ознаки, синтаксичну роль прикметника в реченні; відмінює прикметники твердої й м'якої груп; утворює правильно форми вищого й найвищого ступенів порівняння якісних прикметників; утворює якісні, відносні й присвійні прикметники від інших частин мови за допомогою відомих способів словотвору, складає з ними речення; правильно записує прикметники з вивченими орфограмами; помічає та виправляє помилки у вживанні прикметників; доречно вживає прикметники у власному мовленні, зокрема в описах природи; переказує (усно й письмово) тексти з елементами опису природи, доцільно використовуючи прикметники; визначає в реченнях прикметників, що перейшли в іменники, використовує такі слова у мовленні; складає діалоги відповідно до запропонованої ситуації, пов'язаної з особистими враженнями, використовуючи виражальні можливості прикметника;</p>
<p>9. Числівник: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль.</p>	<p><i>Учень (учениця):</i> знає й розуміє загальне значення числівника; функції та роль його в мовленні; пояснює вживання числівників на позначення дат і часу. визначає морфологічні ознаки, синтаксичну роль числівників у реченні; знаходить числівники в реченнях і тексті, розрізняє числівники й прислівники. утворює й використовує правильно відмінкові форми числівників; поєднує правильно числівники з іменниками; пояснює відмінювання та правопис числівників правилами; помічає й виправляє помилки в написанні числівників; складає</p>

	речення, висловлення з використанням прислів'їв, крилатих висловів, до складу яких входять числівники; створює діалоги з використанням дат і точного позначення часу; планує свій час із використанням числівників; складає усні й письмові висловлення різних стилів на певну тему, свідомо використовуючи виражальні можливості числівників.
10. Займенник: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль.	<i>Учень (учениця):</i> знає й розуміє значення займенника; функції й роль його в мовленні; знає морфологічні ознаки займенників, синтаксичну роль їх. знаходить займенники в тексті; відрізняє займенники від інших частин мови; визначає морфологічні ознаки й синтаксичну роль займенників у реченні; правильно визначає розряд займенників <i>його, її, їх</i> ; утворює неозначені й заперечні займенники; відмінює правильно займенники різних розрядів; пояснює правопис займенників правилами; помічає й виправляє помилки в написанні та вживанні займенників; використовує займенники для зв'язку речень у тексті; правильно поєднує займенники з прийменниками; створює монологічні й діалогічні роздуми про вчинки людей з використанням виражальних можливостей займенника для розкриття задуму висловлення; аналізує причини відмінностей у поглядах різних людей.
11. Повторення в кінці року. Лексикологія. Фразеологія. Словотвір та орфографія. Морфологія й орфографія.	<i>Учень (учениця):</i> знає основні орфограми у вивчених частинах мови; знаходить у тексті й характеризує за граматичними ознаками вивчені частини мови; правильно використовує їх у власному мовленні; знаходить лексичні й граматичні помилки в тексті, виправляє їх; складає усні й письмові висловлення, доречно використовуючи вивчені мовні засоби, обґрунтовує вибір їх.

8 клас (українська мова)

Зміст навчального матеріалу	Державні вимоги до навчальних досягнень здобувачів освіти
1. Літературна норма української мови.	<i>Учень/учениця:</i> знає та розуміє поняття <i>літературна мова, літературна норма</i> ; знає норми орфоепічні,

	<p>орфографічні, лексичні, фразеологічні, словотворчі, морфологічні, синтаксичні, пунктуаційні, стилістичні. спостерігає за мовленням людей, помічає порушення літературної норми; розрізняє поняття <i>літературна мова й діалекти, просторіччя, жаргон</i>; редагує речення й тексти, що містять порушення літературних норм; користується лінгвістичними словниками з метою вдосконалення власного мовлення;</p>
<p>2. Відомості про мовлення. Повторення й поглиблення вивченого про текст, його структурні особливості, мовні засоби зв'язку речень у тексті. Мікротема тексту. Стилї мовлення. Поняття про публіцистичний стиль.</p>	<p>Учень/учениця: знає визначення тексту; називає його структурні особливості, мовні засоби зв'язку речень у тексті; знає сфери вживання, основні види (жанри) висловлень, загальні та мовні ознаки основних стилів мовлення; пояснює вибір стилю тексту (висловлення) у відповідності до мети й ситуації спілкування; розуміє призначення публіцистичного стилю, знає сферу його вживання, основні види висловлень, загальні та мовні ознаки; знає й називає загальні та мовні ознаки публіцистичного стилю. розпізнає текст, визначає його тему, основну думку, аналізує будову, визначає стиль; визначає мікротеми та складає простий план готового тексту, а також план тексту, над складанням якого працює; знаходить і виправляє стилістичні помилки.</p>
<p>3. Розділові знаки у вивчених синтаксичних конструкціях. Вивчені частини мови, правопис їх.</p>	<p>Учень/учениця: знає правила вживання розділових знаків у вивчених синтаксичних конструкціях; знає та називає вивчені самостійні та службові частини мови, наводить приклади їх; пояснює написання слів різних частин мови та вживання розділових знаків у вивчених конструкціях правилами. розставляє правильно розділові знаки в простих ускладнених, а також у складних реченнях відповідно до вивчених правил; знаходить у реченнях вивчені частини мови; визначає належність слова до певної частини мови, визначає її граматичні ознаки; визначає у словах орфограми, обґрунтовує написання слів відповідними правилами; виправляє допущені помилки; мислить критично, формулює тезу, добирає аргументи на її підтвердження або спростування, самостійно робить висновки;</p>
<p>4. Морфологія. Орфографія. Дієслово: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль.</p>	<p>Учень/учениця: знає значення дієслова, його морфологічні ознаки, синтаксичну роль; розуміє роль дієслів у досягненні точності, інформативності й виразності мовлення; знає й пояснює способи творення видових пар та часових і способових форм дієслів. знаходить дієслова</p>

	<p>в реченні; визначає граматичні ознаки їх, належність до певної дієвідміни; використовує правильно форми дієслів у мовленні; правильно вимовляє дієслова й пише, обґрунтовуючи правопис відповідними правилами; конструює речення з дієсловами в усіх часових й особових формах, зокрема вжитих у переносному значенні; редагує тексти, замінюючи повторювані дієслова синонімами.</p>
<p>5. Дієприкметник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Дієприкметниковий зворот.</p>	<p>Учень/учениця: знає значення дієприкметника, його морфологічні ознаки, синтаксичну роль; розуміє та пояснює значення дієприкметника в мовленні; записує правильно дієприкметники з вивченими орфограмами, пояснює правопис дієприкметників відповідними правилами; знає правила вживання розділових знаків у реченнях з дієприкметниковими зворотами. відрізняє дієприкметник від прикметника; знаходить у реченні дієприкметник і дієприкметниковий зворот; безособові дієслівні форми на -но, -то; правильно ставить розділові знаки при дієприкметниковому звороті; правильно інтонує речення з дієприкметниковими зворотами; складає речення з дієприкметниковими зворотами, здійснює заміну їх підрядними реченнями; визначає дієприкметники активного й пасивного стану; знає засоби творення їх; редагує речення, що містять невластиві українській мові форми активних дієприкметників теперішнього часу. редагує речення, виправляючи помилки у вживанні дієприкметникових зворотів;</p>
<p>6. Дієприслівник як особлива форма дієслова: загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Дієприслівниковий зворот</p>	<p>Учень/учениця: знає загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль дієприслівника; розуміє та пояснює значення дієприслівника в мовленні; записує правильно дієприслівники з вивченими орфограмами, пояснює правопис їх відповідними правилами; знає правила вживання розділових знаків у реченнях з дієприслівниковими зворотами і одиничними дієприслівниками. знаходить дієприслівник, дієприслівниковий зворот у реченні; відрізняє дієприслівник від дієприкметника; визначає граматичні ознаки дієприслівника; правильно інтонує речення з дієприслівниковими зворотами; складає речення з дієприслівниковими зворотами, здійснює заміну їх підрядними реченнями; виправляє помилки у вживанні й правописі дієприслівників; переказує і складає тексти з дієприслівниками й дієприслівниковими зворотами. складає монологи й діалоги, використовуючи виражальні</p>

	можливості дієприслівників і дієприслівникових зворотів;
7. Прислівник: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди прислівників. Ступені порівняння прислівників. Творення й правопис прислівників.	Учень/учениця: знає значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль прислівника; розуміє роль прислівника в мовленні; називає способи творення прислівників; записує правильно прислівники, пояснює їх написання правилами. знаходить прислівники в реченні, відрізняє їх від омонімічних і паронімічних частин мови; утворює ступені порівняння прислівника; правильно наголошує прислівники; помічає й виправляє помилки в правописі прислівників; складає речення й мікротексти з прислівниками.
8. Прийменник як службова частина мови.	Учень/учениця: розуміє та пояснює роль прийменника в мовленні; записує правильно прийменники, пояснює їх написання правилами. знаходить прийменники в реченні; відрізняє їх від сполучників і часток; правильно поєднує з іменниками; аналізує тексти щодо правильності використання прийменників з відмінковими формами іменників; застосовує правила правопису прийменників; знаходить і виправляє помилки в правописі їх; складає речення з прийменниково-іменниковими конструкціями; редагує тексти, виправляючи помилки у використанні прийменникових засобів милозвучності мовлення (<i>з-із-зі, під-піді-підо</i> та ін.).
9. Сполучник як службова частина мови.	Учень/учениця: розуміє і пояснює роль сполучника в мовленні; записує правильно сполучники, пояснює їх написання правилами. знаходить сполучники в реченні; відрізняє їх від прийменників і часток; визначає види сполучників за будовою, способом використання у простому й складному реченнях; правильно пише сполучники; помічає й виправляє помилки в написанні їх; використовує сполучники у власних висловленнях, складаючи прості та складні речення; редагує речення, доцільно замінюючи сполучники синонімічними.
10. Частка як службова частина мови.	Учень/учениця: розуміє та пояснює роль частки в мовленні; записує правильно частки, пояснює їх написання правилами. знаходить частки в реченні, відрізняє від інших службових частин мови; аналізує тексти щодо використання в них часток як виражального засобу; самостійно знаходить і виправляє помилки в

	правописі часток; редагує тексти щодо правильності використання часток; створює висловлення , правильно використовуючи частки.
11. Вигук як особлива частина мови.	Учень/учениця: розуміє та пояснює роль вигука в мовленні; записує правильно вигуки, пояснює їх написання та вживання при них розділових знаків правилами. знаходить вигуки в реченні; визначає належність вигуку до відповідної групи за значенням; відрізняє їх від часток; аналізує тексти щодо ролі в них вигуків; правильно інтонує речення з вигуками; доречно використовує вигуки у власному мовленні.
12. Узагальнення й систематизація вивченого про частини мови, правопис і використання їх у мовленні.	Учень/учениця: знає вивчені частини мови, визначає граматичні ознаки їх; правильно пише слова, визначає орфограми, пояснює написання слів правилами. складає усні й письмові висловлення, доречно використовуючи вивчені частини мови з урахуванням виражальних можливостей кожної; знаходить граматичні помилки в реченнях (текстах), виправляє їх.

9 клас (українська мова)

Зміст навчального матеріалу	Державні вимоги до навчальних досягнень здобувачів освіти
1. Мова — найважливіший засіб спілкування, пізнання та впливу.	Учень/учениця: знає та розуміє функції мови; усвідомлює значення мови як найважливішого засобу пізнання, спілкування і впливу; користується лінгвістичними словниками й довідниками з метою вдосконалення власного мовлення;
2. Повторення відомостей про мовлення, текст, стилі, жанри й типи мовлення; засоби міжфразового зв'язку в тексті.	Учень/учениця: знає визначення тексту, називає стилі, жанри й типи мовлення; наводить приклади висловлень різних стилів і жанрів; знає засоби міжфразового зв'язку в тексті. розрізняє тексти за стильовою належністю; визначає тип мовлення й жанр тексту; знаходить і характеризує засоби міжфразового зв'язку в тексті; складає план майбутнього висловлення (тексту) і складає текст за складеним планом; створює висловлення на дискусійну тему, обстоюючи власну думку, покликаючись на логічні аргументи, приклади з різних інформаційних

	джерел.
<p>3. Повторення та узагальнення вивченого. Лексикологія. Фразеологія. Морфологія й орфографія. Основні правила правопису</p>	<p>Учень/учениця: знає, що вивчають такі розділи науки про мову, як лексикологія та фразеологія, орфографія та морфологія; знає та пояснює лексичне значення слів і фразеологізмів; називає групи лексики; знає самостійні та службові частини мови; знає виражальні можливості кожної із самостійних частин мови; знає правила правопису слів. доцільно використовує в мовленні різні групи лексики, фразеологізми; визначає й аргументує належність слова до певної групи лексики; здійснює адекватний добір слів для складання висловлення певного змісту та стилю; визначає морфологічні ознаки, синтаксичну роль самостійних частин мови; обґрунтовує правопис слів правилами; користу-ється лінгвістичними словниками різних видів; редагує речення й тексти, у яких допущено лексичні та граматичні помилки.</p>
<p>4. Синтаксис. Пунктуація. Словосполучення й речення.</p>	<p>Учень/учениця: знає та розуміє предмет вивчення синтаксису й пунктуації; розуміє й пояснює різницю між словосполученням і реченням; реченням простим і складним. розрізняє головне й залежне слова у словосполученні; аналізує будову словосполучень, види за способами вираження головного слова; складає словосполучення й речення різних видів, визначає серед них синонімічні; розпізнає речення прості та складні; редагує словосполучення, речення й тексти, помічаючи й виправляючи граматичні помилки; використовує виражальні можливості речень вивчених видів у власному мовленні; робить тематичні виписки та складає конспект науково-навчального тексту.</p>
<p>5. Просте речення. Двоскладне речення. Головні й другорядні члени речення.</p>	<p>Учень/учениця: знає члени речення, способи вираження їх; ставить розділові знаки в простому двоскладному реченні, пояснює їх пунктуаційними правилами. визначає головні та другорядні члени речення; розрізняє речення двоскладні та односкладні; визначає види присудків, обставин у реченнях, прикладку як різновид означення, способи вираження підмета, присудка, означень, додатків та обставин; інтонує правильно речення різних видів, за допомогою логічного наголосу передає різні змістові та емоційні відтінки значення; записує прикладки відповідно до орфографічних норм і обґрунтовує написання; знаходить і виправляє орфографічні та пунктуаційні помилки на вивчені правила; аналізує будову простого</p>

	<p>двоскладного речення, переказує та створює тексти різних стилів з поєднанням різних типів мовлення;робить повідомлення на тему про мову, що вимагає зіставлення й узагальнення матеріалу в науково-му стилі.</p>
<p>6. Односкладне речення. Повні й неповні речення.</p>	<p>Учень/учениця: знає види односкладних речень, пояснює будову односкладних речень кожного з типів; пояснює розділові знаки в неповних реченнях. розрізняє речення односкладні й неповні; визначає види односкладних речень (також як частин складних речень); конструює односкладні речення вивчених видів, а також неповні речення; правильно використовує їх у власному мовленні; ставить правильно тире в неповних реченнях й обґрунтовує його використання; знаходить і виправляє пунктуаційні помилки на вивчені правила; правильно будує тексти різних типів і стилів, використовуючи виражальні можливості односкладних і неповних речень;</p>
<p>7. Просте ускладнене речення. Речення з однорідними членами.</p>	<p>Учень/учениця: наводить приклади речень, ускладнених однорідними членами; ставить розділові знаки в таких реченнях, пояснює їх правилами. знаходить в тексті речення, ускладнене однорідними членами (непоширеними й поширеними; розрізняє однорідні й неоднорідні означення; визначає смислові відношення між однорідними членами речення; правильно інтонує речення з однорідними членами; знаходить і виправляє пунктуаційні помилки на вивчені правила; конструює речення, до складу яких входять однорідні члени з різними типами зв'язку між ними, зокрема з парними сполучниками, узагальнювальними словами при однорідних членах.</p>
<p>8. Речення зі звертаннями, вставними словами (словосполученнями, реченнями).</p>	<p>Учень/учениця: наводить приклади речень, ускладнених звертаннями, вставними словами (словосполученнями); ставить розділові знаки в таких реченнях, пояснює їх правилами. знаходить звертання, вставні слова (словосполучення, речення) в реченні; визначає в тексті риторичні звертання й пояснює стилістичну роль їх; знаходить і виправляє помилки на вивчені пунктуаційні правила; конструює та інтонує правильно речення зі звертаннями, вставними словами (словосполученнями); використовує виражальні можливості речень зі звертаннями, вставними словами (словосполученнями, реченнями) в усному й писемному мовленні.</p>

9. Речення з відокремленими членами.	Учень/учениця: наводить приклади речень, ускладнених відокремленими (також уточнювальними) членами речення; ставить розділові знаки в таких реченнях, пояснює їх правилами. знаходить відокремлені й уточнювальні члени в реченні; знаходить і виправляє допущені пунктуаційні й граматичні помилки; правильно інтонує речення з відокремленими й уточнювальними членами речення; будує висловлення в публіцистичному й науковому стилях, використовуючи виражальні можливості речень з відокремленими й уточнювальними членами речення в усному й писемному мовленні.
10. Повторення в кінці року відомостей про словосполучення й просте речення	Учень/учениця: систематизує вивчені відомості про будову та види словосполучень, двоскладні й односкладні речення, повні й неповні речення, прості ускладнені речення. ставить у простих ускладнених реченнях розділові знаки, пояснює їх уживання правилами. доцільно застосовує виражальні можливості синтаксичних засобів для досягнення комунікативної мети.

10 клас (українська мова)

Зміст навчального матеріалу	Державні вимоги до навчальних досягнень здобувачів освіти
1. Розвиток української мови	Учень/учениця розпізнає застарілі слова, які вийшли з ужитку; розрізняє історизми та архаїзми; знає види мовленнєвої діяльності, різновиди аудіювання та читання, стилі, типи, жанри мовлення; формулює вимоги до мовлення; характеризує ситуацію спілкування, розпізнає маніпулятивні впливи. користується лінгвістичними словниками, складає діалоги відповідно до ситуації та мети спілкування.
2. Граматична основа речення. Односкладне й двоскладне речення. Розділові знаки у простому ускладненому реченні	Учень/учениця знає й називає основні ознаки речення; ставить розділові знаки в простому ускладненому реченні та обґрунтовує їх відповідними правилами, визначає в тексті прості речення, розрізняє двоскладні й односкладні речення, виділяє в них граматичну основу; складає висловлення на актуальні й цікаві теми, використовуючи виражальні можливості простого ускладненого речення; знаходить і виправляє пунктуаційні помилки на вивчені правила.

<p>3. Синтаксис. Пунктуація. Пряма й непряма мова. Заміна прямої мови непрямою. Цитата як спосіб передачі чужої мови. Діалог. Розділові знаки при прямій мові й діалозі</p>	<p>Учень/учениця пояснює поняття «пряма й непряма мова» як способи передавання чужого мовлення; ставить і пояснює розділові знаки в реченнях із прямою й непрямою мовою, при діалозі, у реченнях, що містять цитати; знає різні комунікативні стратегії відповідно до мети та ситуації діалогічного спілкування, визначає в тексті речення з прямою й непрямою мовою, цитатами, репліки діалогу; складає речення з прямою та непрямою мовою; створює й розігрує діалог на запропоновану або самостійно обрану тему; порівнює виражальні можливості різних способів передавання прямої мови; проводить мовні експерименти, спостерігає, аналізує будову речень, замінюючи пряму мову непрямою.</p>
<p>4. Складне речення, його ознаки. Складні речення без сполучників, із сурядним і підрядним зв'язком. Складносурядне речення, його будова й засоби зв'язку між його частинами. Смислові зв'язки між частинами складносурядного речення. Розділові знаки між частинами складносурядного речення.</p>	<p>Учень/учениця знає види складних речень; правильно ставить розділові знаки між частинами складносурядного речення та обґрунтовує їх, розрізняє прості та складні речення, розпізнає складні речення із сурядним і підрядним зв'язком; визначає види складних речень (сполучникові й безсполучникові), засоби зв'язку між частинами речення у складному, кількість граматичних основ у ньому; знаходить у тексті складносурядні речення, встановлює смислові зв'язки між частинами його; розмежовує складносурядні речення і прості речення, ускладнені однорідними членами; знаходить і виправляє пунктуаційні помилки на вивчені правила; складає речення й тексти, використовуючи складносурядні речення.</p>
<p>5. Складнопідрядне речення, його будова й засоби зв'язку в ньому. Підрядні сполучники й сполучні слова у складнопідрядних реченнях. Основні види складнопідрядних речень: з означальними, з'ясувальними, обставинними підрядними частинами (способу дії й ступеня, порівняння, місця, часу, причини, на-слідку, мети, умови, допусту). Розділові знаки між частинами складнопідрядного речення. Складнопідрядне речення з кількома підрядними частинами. Розділові знаки у складнопідрядному реченні з кількома підрядними частинами</p>	<p>Учень/учениця знає основні види складнопідрядних речень, пояснює їх будову; правильно ставить розділові знаки між частинами складнопідрядного речення та обґрунтовує їх, знаходить у тексті складнопідрядні речення з однією й кількома підрядними частинами; визначає головну й підрядну частини, види складнопідрядних речень, істотні ознаки їх, межі головної й підрядної частин, кількість частин; класифікує складнопідрядні речення за значенням і будовою, засобами зв'язку в них; розрізняє сполучники і сполучні слова; знаходить і виправляє помилки на вивчені правила; правильно інтонує складнопідрядні речення; аналізує й порівнює виражальні можливості складнопідрядних речень та інших синонімічних конструкцій у текстах різних стилів; конструює складнопідрядні речення різних видів і вводить їх у тексти різних стилів; складає усні й письмові висловлення різних стилів на визначену тему, використовуючи в них виражальні можливості складнопідрядних речень.</p>
<p>6. Безсполучникове складне речення.</p>	<p>Учень/учениця пояснює смислові відношення між</p>

<p>Смислові відношення між частинами безсполучникового складного речення. Розділові знаки в безсполучникових реченнях</p>	<p>частинами безсполучникового складного речення; правильно ставить розділові знаки між частинами безсполучникового складного речення та обґрунтовує їх; знаходить у тексті безсполучникові складні речення; визначає основні ознаки, смислові відношення між частинами безсполучникових складних речень; розмежовує безсполучникові складні речення й сполучникові (складносурядні й складнопідрядні); розрізняє види безсполучникових складних речень за характером синтаксичних і смислових зв'язків між частинами їх; правильно інтонує безсполучникові складні речення; правильно ставить розділові знаки між частинами безсполучникового складного речення та обґрунтовує їх; знаходить і виправляє пунктуаційні помилки на вивчені правила; аналізує й порівнює виражальні можливості безсполучникових складних речень із синонімічними синтаксичними конструкціями в невеликих текстах розмовного, публіцистичного й художнього стилів; правильно будує безсполучникові складні речення з різними смисловими відношеннями між частинами їх; добирає до них синтаксичні синоніми.</p>
<p>7. Складне речення з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку. Розділові знаки у складному реченні з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку</p>	<p>Учень/учениця правильно розставляє в складне речення з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку розділові знаки та обґрунтовує їх правилами; знаходить у тексті складне речення з різними видами зв'язку; визначає основні ознаки й будову їх; знаходить і виправляє помилки на вивчені правила; аналізує й зіставляє виражальні можливості складних речень з різними видами зв'язку й синонімічних конструкцій; будує складні речення з різними видами зв'язку; складає усні й письмові висловлення публіцистичного й наукового стилів, доцільно використовуючи виражальні можливості складних речень.</p>
<p>8. Текст як одиниця мовлення й продукт мовленнєвої діяльності. Текст, його основні ознаки. Будова тексту. Мікротема й абзац. Ключові слова в тексті й абзаці. Види й засоби міжфразового зв'язку (повторення й узагальнення). Повторення вивчених розділових знаків у простому і складному реченнях</p>	<p>Учень/учениця знає й називає істотні ознаки тексту, пояснює його структурні особливості; визначає тему, основну думку тексту, виділяє ключові слова в тексті й тематичне речення в абзаці; розрізняє спільне й відмінне між мікротемою й абзацом; визначає засоби міжфразового зв'язку в тексті; конструює невеликі тексти на певну тему; використовує виражальні можливості текстів різних типів, стилів і жанрів у власному усному й писемному мовленні.</p>

10 клас (українська література)

Зміст навчального матеріалу	Державні вимоги до навчальних досягнень здобувачів
-----------------------------	--

	освіти
1. Роль і місце літератури в житті нації. Розвиток літератури. Творча індивідуальність митця	Учень/учениця відчуває красу й силу художнього слова; за допомогою слова створює елементарні образи; використовує художнє слово в повсякденному житті; висловлює судження, оперуючи різними виражальними засобами мови; добирає самостійно джерела інформації для просування індивідуальним освітнім маршрутом; виявляє зв'язок літератури з філософією, міфологією, фольклором, іншими видами мистецтва.
2. Родинно-побутові пісні. Процес виникнення фольклору. Багатство і розмаїття українського фольклору (повторення й узагальнення вивченого). Види родинно-побутових пісень (про кохання, про сімейне життя, жартівливі). Культ романтизованих почуттів, традиційна символіка	Учень/учениця розрізняє види й жанри усної народної творчості; пояснює роль фольклору в житті українського народу, його місце в розвитку літератури; визначає види родинно-побутових пісень; виразно читає й аналізує пісні про кохання, аналізує тексти, пояснює тематику, художньо-поетичні засоби, зокрема образи-символи; визначає зміст, обсяг своєї навчальної діяльності, способи опрацювання навчального матеріалу; зіставляє специфіку розкриття теми в різних видах мистецтва.
3. Українські народні балади «Ой летіла стріла», «Ой на горі вогонь горить». Тематичні та стилеві особливості, сюжет, герої українських балад. Класифікація балад	Учень/учениця розкриває зміст поняття «балада»; розрізняє види балад; аналізує тексти за змістом і стилевими особливостями; інтерпретує балади в культурологічному контексті; пояснює драматизм твору, специфічність закінчення, реалістичне і фантастичне в баладі, висловлює судження про історичні події, реальне і фантастичне в баладах.
4. ДАВНЯ ЛІТЕРАТУРА. Українська середньовічна література XI–XV ст. Розвиток писемності після хрещення Русі-України (988 р.). Найдавніші рукописні книги Київської Русі. Перекладна література. Біблія (фрагменти). Легенди: про Вавилонську вежу, про Мойсея. Притча про блудного сина. Біблія як Святе Письмо й художній текст. Українські переклади Біблії. Використання біблійних тем, сюжетів, мотивів, образів у зарубіжній та українській літературах	Учень/учениця розуміє роль християнства (Біблії) в духовному житті українського народу; називає найдавніші книги Русі-України, імена перекладачів Біблії українською мовою; перші друковані книги в Україні; переказує й коментує біблійні легенди, притчі; розуміє основні моменти християнської моралі: ідеали правди, чесності, патріотизму, скромності, любові до ближнього, добирає самостійно джерела інформації для просування індивідуальним освітнім маршрутом; здійснює самоаналіз роботи з інформацією; перевіряє одержану інформацію; інтерпретує універсальність євангельських істин людського буття в культурологічному контексті.
5. Пам'ятки оригінальної літератури княжої Русі-України. Літописи як історико-художні твори. «Повість минулих літ». «Поученіє Володимира Мономаха», Києво-Печерський патерик (оглядово). «Слово о полку Ігоревім» — давньоруська пам'ятка, перлина	Учень/учениця називає основні пам'ятки оригінальної літератури; пояснює значення давніх літописів для збереження відомостей про життя, культуру, звичаї наших пращурів; розповідає про історію відкриття пам'ятки «Слово о полку Ігоревім», основні гіпотези авторства, історичну основу, про її переклади та переспіви; виразно й усвідомлено читає поему, переказує і коментує сюжет

<p>українського ліро-епосу. Історична основа твору. Переклади й переспіви його в ХІХ–ХХ ст. Питання авторства. Особливості композиції та стилістичних засобів. Образи руських князів у творі. Наскрізна ідея патріотизму. Символічно-міфологічні образи та їхнє значення. Фольклорні мотиви. Роль пейзажу в розгортанні сюжету. Поетичність образу Ярославни</p>	<p>«Слова...»; характеризує образи руських князів, княгині Ярославни, образ Руської (української) землі, символічно-міфологічні образи; визначає основну ідею твору, особливості його композиції.</p>
<p>6. Українська література доби Ренесансу і доби Бароко. Розвиток книгодрукування. Перші друковані книги в Україні. Іван Вишенський, Іван Величковський, Семен Климовський – видатні діячі української культури (оглядово). Історико-мемуарна проза. Загальні відомості про козацькі літописи. Григорій Сковорода. «Бджола та Шершень», «Всякому місту – звичай і права...», «De libertate» (зі збірки «Сад Божественних пісень») Життя і творчість філософа, просвітителя, поета. Його християнські морально-етичні ідеали. Біблійна основа творчості Г. Сковороди та його вчення про самопізнання і «сродну (споріднену) працю». Повчальний характер і художні особливості збірки «Байки Харківські»</p>	<p>Учень/учениця знає назви перших друкованих книг в Україні; пояснює особливості епох Ренесансу і Бароко; розуміє значення видатних діячів української культури цього часу; знає загальну інформацію про козацькі літописи, «Історію русів», про вертеп як вид давнього театрального мистецтва, про життя Г. Сковороди; виразно читає поезії, коментує їх зміст; дискутує з приводу порушених у творах проблем, толерантно відстоює власну позицію; оцінює й характеризує внесок Г. Сковороди в скарбницю української літератури, у світовий мистецький поступ; добирає самостійно джерела інформації для просування індивідуальним освітнім маршрутом; висловлює судження про філософські ідеї Г. Сковороди та їх актуальність.</p>
<p>7. НОВА УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРА. Суспільно-історичні, культурні обставини. Літературний процес кінця ХVІІІ ст. – першої половини ХІХ ст. Розвиток фольклористики, етнографії. Основні художні напрями (бароко, класицизм, романтизм, реалізм тощо). Визначні українські письменники. Іван Котляревський. «Енеїда», «Наталка Полтавка» Творчість І. Котляревського – новий етап у розвитку національного самоусвідомлення. Драматург і театральний діяч. Історія появи «Енеїди». Національний колорит, зображення життя всіх верств суспільства, алюзії на українську історію в поемі. Бурлескний гумор, народна українська мова. Ствердження народної моралі (картини пекла). Соціально-</p>	<p>Учень/учениця називає найвизначніших письменників нової української літератури ХVІІІ ст.; розповідає про життя і творчість І. Котляревського; розуміє його роль у розвитку української літератури, національного самоусвідомлення; вдумливо читає та аналізує поему «Енеїда»; характеризує образ Енея, висловлює власні міркування про його вчинки й характер; коментує проблему війни: погляд автора і героїв; характеризує образи твору «Наталка Полтавка»; визначає й коментує роль гумористичних засобів у творі; робить порівняльну характеристику дійових осіб п'єси (Петра і Миколи, возного і виборного), їхніх життєвих позицій; пояснює роль і функцію пісень у драмі.</p>

<p>побутова драма «Наталка Полтавка» – перший твір нової української драматургії. Колоритні образи твору. Образ Наталки як уособлення кращих рис української жінки. Сценічне життя твору</p>	
<p>8. Григорій Квітка-Основ'яненко. «Маруся». Батько української прози, один із перших у Європі «творців людської повісті» (І. Франко). Гуманізм та християнські ідеали, етнографічне тло творів. «Маруся» – перша україномовна повість нової української літератури, приклад прози із виразними рисами сентименталізму. Художнє розкриття письменником традиційних народних моральних уявлень. Утілення морального й естетичного ідеалів в образі головної героїні твору. П. Куліш про Г. Квітку</p>	<p>Учень/учениця знає основну інформацію про життя і творчість письменника; розуміє причини написання перших творів російською мовою і важливість його виступів на захист рідної мови; має уявлення про ознаки сентименталізму, християнські ідеали повісті «Маруся»; характеризує образи персонажів твору; визначає композиційні особливості та проблематику твору; висловлює судження про поведінку та моральні пріоритети героїв твору, про сенс людського життя, справжнє кохання й вірність; оцінює й характеризує внесок Г. Квітки-Основ'яненка у скарбницю української літератури, у розвиток української літературної мови, у світовий мистецький поступ.</p>
<p>9. Література українського романтизму. Ідейно-художні особливості романтизму. Зв'язок із ідеями Просвітництва, з національним рухом. Осередки романтичного руху на Слобожанщині, Чернігівщині й Полтавщині, у Західній Україні («Руська трійця»). Поети-романтики. Значення романтизму для нового етапу розвитку слов'янських літератур</p>	<p>Учень/учениця знає загальну інформацію про розвиток романтизму в Україні, називає провідних діячів та осередки романтичного руху, твори романтизму в музиці та образотворчому мистецтві; пояснює значення романтизму для нового етапу розвитку літератури; виявляє зв'язок літератури романтизму з філософією, міфологією, фольклором, іншими видами мистецтва.</p>
<p>10. Петро Гулак-Артемівський. Балада «Рибалка» Вічна тема кохання. Засоби романтичного зображення. Фольклорна основа твору. Євген Гребінка. Вірш «Човен». Образ небезпечної морської плавання як уособлення життєвого шляху людини. Пісенна (романсова) лірика поета українською та російською мовами («Ні, мамо, не можна нелюба любити», «Чёрные очи» та ін.)</p>	<p>Учень/учениця знає найголовніше з біографій митців; виразно читає вірші, аналізує їх; визначає жанрові ознаки творів, пояснює їх фольклорну основу; оцінює й характеризує внесок митців у скарбницю української літератури, у розвиток української літературної мови, у світовий мистецький поступ.</p>
<p>11. Микола Гоголь. «Тарас Бульба». Творчість М. Гоголя, уродженця України, місце його творчості на порубіжжі культур двох народів. Вираження глибини національного духу</p>	<p>Учень/учениця знає біографію митця, пов'язану з Україною; розуміє місце творчості письменника на порубіжжі культур двох народів, культурно-історичні обставини, що впливали на мовний вибір митця; знає і коментує думки Т.Шевченка про М. Гоголя; переказує</p>

<p>у творах прозаїка та драматурга, українська історія та фольклор як їх джерело. Повість «Тарас Бульба». Сюжет твору. Внутрішній епічний розмах твору; піднесено-героїчний образ головного героя. Колізія морального й національно-культурного вибору в образах синів Тараса Бульби. Вплив творчості М. Гоголя на розвиток українського письменства</p>	<p>зміст повісті «Тарас Бульба»; знаходить зв'язок сюжету з історією України; характеризує образ головного героя; пояснює колізію морального й національного вибору в образах синів Тараса Бульби; дискутує щодо порушених у творі проблем, толерантно відстоює власну позицію; оцінює й характеризує внесок М. Гоголя у світовий мистецький поступ; добирає самостійно джерела інформації для просування індивідуальним освітнім маршрутом; розуміє цінність україномовного перекладу твору.</p>
<p>12. Тарас Шевченко. «До Основ'яненка». Геніальний поет, мислитель, пророк національного відродження в Україні. Рання творчість. Перші поетичні твори баладного та елегійного жанрів («Причинна», «Думи мої...»). Оглядове вивчення історичної теми у творчості Кобзаря («Іван Підкова», «Тарасова ніч», «Гайдамаки»). Вісь неперервності історичного часу («До Основ'яненка»)</p>	<p>Учень/учениця знає біографію поета; розуміє його життєвий подвиг в умовах підневільного становища нації в першій половині XIX ст.; розрізняє лірику й ліро-епіку, визначає жанр, до якого належить твір; виразно читає поезію, коментує її ідейно-художній зміст, контрастні картини в ньому.</p>
<p>13. Тарас Шевченко. «Сон» («У всякого своя доля...»). Національна проблематика періоду «Трьох літ». Поема («комедія») «Сон» і тогочасна суспільно-політична дійсність. Композиційний прийом «сну», його роль для розширення можливостей поетичного зображення. Протистояння імперського режиму і вільнодумної, національно свідомої особистості. Сатиричний характер поеми</p>	<p>Учень/учениця коментує сюжет твору, його ідейний зміст, контрастні картини в ньому; інтерпретує твір у культурологічному контексті; коментує оцінку твору критиками, зіставляє її з власною; визначає його місце в мистецькому доробку автора, історії української літератури; пояснює його актуальність сьогодні; коментує створені поетом образи морально звироднілих «землячків», висловлює власне ставлення до таких людей; знаходить паралелі в сьогоденні; дискутує з приводу порушених у творі проблем; застосовує комунікативні стратегії відповідно до мети і ситуації спілкування.</p>
<p>14. Тарас Шевченко. «Кавказ» Пристрасний відгук на тогочасну загарбницьку імперську політику. Продовження теми національно-визвольної боротьби. Узагальнена ідея поеми — неприйняття насильства, поневолення людей, осуд загарбницьких воєн</p>	<p>Учень/учениця виразно читає та коментує фрагменти поеми; визначає епізоди з ліричним, іронічним забарвленнями; коментує використання контрасту в поемі; пояснює узагальнену ідею твору та її актуальність; висловлює судження про зв'язок творів Т.Шевченка із сучасністю; добирає самостійно джерела інформації для просування індивідуальним освітнім маршрутом.</p>
<p>15. Тарас Шевченко. «І мертвим, і живим, і ненарожденним...» Продовження теми «землячків» у посланні. Викриття конформізму значної частини української еліти. Засудження комплексу меншовартості,</p>	<p>Учень/учениця розуміє культурні й політичні чинники, що спонукали поета до написання цього твору; виразно й усвідомлено читає твір, визначає і коментує його головну думку та особливості композиції, його різні настроєві інтонації; визначає і характеризує адресата послання; висловлює судження про актуальність проблем</p>

<p>національного безпам'ятства та байдужості до рідної мови. Критичний перегляд національної історії задля перспективи її кращого майбутнього. Настрoєві інтонації твору (суперечка, пересторога, погроза, заклик тощо)</p>	<p>твору; розрізняє іронію і сарказм у творі, цитує приклади їх уживання; дискутує з приводу порушених у творі проблем, толерантно відстоює власну позицію.</p>
<p>16. Тарас Шевченко. «Катерина», «Наймичка», «У нашім раї на землі...» «Вічна» тема матері й сина. Еволюція жіночого образу у творах Т. Шевченка. Різні типи втілення теми жіночої долі: романтичний («Катерина»), реалістично-побутовий («Наймичка»). Трагедія жінки-матері, боротьба за своє материнство, жорстокість народної моралі («У нашім раї на землі...»). Наскрізний ліризм творів Т. Шевченка про жіночу долю</p>	<p>Учень/учениця розуміє становище жінки в кріпацькій Україні часів Шевченка; порівнює різні типи втілення теми жіночої долі у творчості поета (на прикладі творів); пояснює поведінку та порівнює вчинки героїнь поем «Катерина», «Наймичка», коментує їх; висловлює судження про материнство та вічну проблему жіночого щастя.</p>
<p>17. Лірика Т. Шевченка періоду арешту й заслання і після повернення з нього. «Доля», «Росли укупочці, зросли...». Риси автобіографізму в образі ліричного героя. Ностальгія за ідилією родинного життя, висока філософія життя людини на землі</p>	<p>Учень/учениця розповідає про обставини написання цих творів; коментує настрої, внутрішній світ героїв; висловлює судження про ліризм та настроєвість творів, засоби художньої виразності в них; визначає роль поетичної й малярської творчості Т.Г. Шевченка в загальнокультурному контексті.</p>
<p>18. Біблія в житті Т. Шевченка. Світле пророцтво поета («Ісаїя. Глава 35»). Художня інтерпретація творів із Книги псалмів, риси її національної своєрідності у Т. Шевченка. Глибока смута пророка занепадом моральності, неправедними діями «сильних світу», пригнічення люду новими, внутрішніми «ворогами». Біблійні реалії в текстах творів</p>	<p>Учень/учениця пояснює розуміння Шевченком ідеї Бога; має уявлення про її стильове й образне вираження у творчості поета; аналізує та інтерпретує текст твору; визначає його головну думку; порівнює твір Т. Шевченка з оригінальними біблійними текстами; визначає доміанти поетового почуття; дискутує з приводу порушених у творі проблем, толерантно відстоює власну позицію.</p>
<p>19. Підсумковий урок: Світова велич українського поета. Визначні діячі світової культури про Шевченка. Його вплив на літератури інших народів. Шевченко та історико-культурний поступ України. Ушанування пам'яті поета в Україні й за кордоном</p>	<p>Учень/учениця розуміє великий духовний імпульс, який подала діяльність Шевченка в боротьбі за політичну незалежність і культурне збагачення України; оцінює й характеризує внесок Т. Шевченка в скарбницю української поезії, у розвиток української літературної мови, у світовий мистецький поступ; уміє користуватися різними джерелами інформації; узагальнює й систематизує її.</p>
<p>20. Пантелеймон Куліш. «Чорна рада».</p>	<p>Учень/учениця знає основні віхи життєвого і творчого</p>

<p>П.Куліш – відомий письменник, перший український професійний літературний критик, перекладач («Біблія», твори В. Шекспіра, Дж. Байрона, Ф. Шиллера), автор підручників для школи, українського правопису («кулішівка»). Вплив на П. Куліша ідей європейського просвітництва: «Українець у Європі, європець в Україні». Романтична основа світогляду. Ентузіазм і жертвовність П. Куліша у громадській та культурницькій роботі на шляху духовного відродження і культурного збагачення нації. «Чорна рада» – перший україномовний історичний роман-хроніка. Походження його назви. Історична основа й авторська уява, романтичність стилю. Динамічний інтригуючий сюжет. Непросте життя та романтичні пригоди головних героїв. Загальнолюдські риси ініціативності, працьовитості, лицарства, благородства, вірності почуттю та обов'язку. Оцінка роману Т. Шевченком</p>	<p>шляху письменника; розрізняє епічні жанри: роман, історичний роман, роман-хроніка, біографічний роман; визначає й коментує історичну і художню правду у творі, основний конфлікт у ньому, особливості оповіді, історичний колорит; характеризує образи й символи; порівнює образи Якіма Сомка та Іванця Брюховецького; добирає цитати для характеристики ситуацій та образів; коментує вчинки героїв; знаходить паралелі до образів і проблематики роману П. Куліша в інших історичних творах української та зарубіжної літератури; дискутує про зв'язок історичного минулого із сучасністю, важливість знання історії.</p>
<p>21. Марко Вовчок (Марія Олександрівна Вілінська). «Інститутка» Життя і творча діяльність. Марко Вовчок як перекладач (Ж. Верна, Г. К. Андерсена, А. Е. Брема). «Народні оповідання»; продовження теми народного життя в повісті «Інститутка». Антилюдяна суть кріпосництва та солдатчини. Образи персонажів — людей із народу та панночки. Авторська позиція у творі</p>	<p>Учень/учениця знає й переказує зміст твору, коментує його сюжет; визначає жанр, особливості сюжету; пояснює причини тяжкого життя народу в добу кріпацтва; оцінює і коментує вчинки героїв; дискутує з проблем, порушених у творі; усвідомлює внутрішні спонуки прагнення людини до вільного, щасливого життя.</p>
<p>22. ЛІТЕРАТУРА РІДНОГО КРАЮ Ознайомлення із творами письменників-земляків</p>	<p>Учень/учениця знає про письменників-земляків, їхні твори; розуміє зміст цих творів; виразно читає і коментує їх; розкриває особливості творчості митців рідного краю; проводить аналогії з власними спостереженнями; визначає критерії для порівняння фактів (явищ, предметів, образів) і здійснює його.</p>

11 клас (українська мова, профіль)

<p>Зміст навчального матеріалу</p>	<p>Державні вимоги до навчальних досягнень здобувачів освіти</p>
------------------------------------	--

<p>1. Мова як суспільне явище. Українська мова в Україні. Мова як знакова система і суспільне явище. Мова і держава. Українське законодавство про мову. Мовна ситуація в державі. Мовні обов'язки громадян. «Мовний суржик», його причини. Проблеми екології української мови. Українська мова як одна з індоєвропейських мов. Українська мова в колі слов'янських мов. Ознаки самобутності української мови. Культура усного і писемного мовлення, питання культури мовлення в оцінці видатних громадських діячів, учених, письменників. Поняття про колорит мовлення: урочисте, ввічливе, офіційне, інтимно-ласкаве, фамільярне, гумористичне, сатиричне мовлення. Словник-довідник з культури української мови</p>	<p>Учень/учениця <i>аналізує</i> функції, які виконує мова в суспільстві; <i>усвідомлює</i> мовні обов'язки громадян; аргументовано <i>доводить</i> залежність розвитку і функціонування мови від стану розвитку і функціонування суспільства; <i>характеризує</i> ознаки самобутності української мови; <i>наводить приклади</i> спільного і відмінного в українській та інших мовах; <i>знає й аналізує</i> вислови про мову відомих наукових, громадських та літературних діячів; <i>називає</i> основні комунікативні ознаки культури мовлення, <i>розрізняє</i> урочисте, ввічливе, офіційне, інтимно-ласкаве, фамільярне, гумористичне, сатиричне мовлення, керуючись словником-довідником з культури української мови; <i>пояснює</i> причини «мовного суржика», <i>уміє</i> доречно <i>використовувати</i> ці види мовлення; <i>здійснює</i> пошукове дослідження за допомогою довідників та мережі Інтернет.</p>
<p>2. З історії розвитку української мови. Основні етапи формування і розвитку української національної мови. Поява писемності у східних слов'ян. Створення слов'янського алфавіту. Роль Кирила і Мефодія у становленні слов'янської писемності. Кирилиця як основа для розвитку слов'янських систем письма. Види письма в період Київської Русі. Короткі відомості з історії української писемності. «Грамматика словенська» Мелетія Смотрицького (1619). Перша рукописна грамматика української мови Івана Ужевича (1643 р.). Особливості розвитку української мови на сучасному етапі</p>	<p>Учень/учениця <i>визначає</i> етапи формування і розвитку української національної мови; <i>розрізняє</i> види письма: устав, напівустав, скоропис; <i>аналізує</i> особливості розвитку української мови на сучасному етапі; <i>організовує свою діяльність</i> (мотивує, ставить цілі, планує, прогнозує, контролює, здійснює рефлексію, коригує); <i>володіє</i> ефективними прийомami пошуку необхідної інформації в різних історико-лінгвістичних, лексикографічних джерелах, <i>зіставляє й аналізує</i> її; <i>володіє</i> навичками ознайомлювального й вивчального читання; <i>висловлює припущення</i> про достовірність наявної інформації; <i>спосіб</i> розв'язання певної проблеми.</p>
<p>3. Сучасна українська мова як вища форма існування національної мови. Форми існування мови (загальнонародна мова, літературна мова, просторіччя, діалект, професійні різновиди, жаргон, арго). Писемна і усна форми літературної мови. Діалекти як історична база літературних мов. Територіальні і соціальні діалекти. Мова міста. Мова села</p>	<p>Учень/учениця <u>пояснює</u> особливості української літературної мови як вищої форми існування національної мови; <i>розрізняє</i> форми існування української мови; <i>характеризує</i> стилістичні особливості просторіччя, професійних різновидів, територіальних та соціальних діалектів; <i>виконує</i> пошукову роботу з лінгвокраєзнавства. <i>Планує</i> діяльність для досягнення мети, розподіляючи її на етапи; <i>оцінює</i> проміжні й кінцеві <i>результати</i> пізнавальної діяльності, <i>робить</i> відповідні корективи <i>моделює</i> мовні й</p>

	<p>позамовні поняття, явища, закономірності. <i>Прогнозує</i> подальший розвиток певних явищ.</p>
<p>4. Узагальнення і систематизація найважливіших відомостей з орфоєпії, фонетики, лексикології, фразеології, будови слова, словотвору, морфології, стилістики. Фонетика української літературної мови як учення про її звукову систему. Місце фонетики та орфоєпії в системі мови. З історії української фонетики. Класифікація голосних і приголосних звуків. Звук мовлення і фонема. Інваріант, позиційний варіант фонем. Зміни голосних і приголосних у мовному потоці. Асимілятивні, дисимілятивні процеси, подовження, спрощення у групах приголосних. Відбиття цих явищ на письмі. Приставні приголосні. Метатеза. Основні історичні чергування приголосних звуків при словозміні і словотворенні. Чергування [o] та [e] з [i]. Чергування [o] і [e] з нулем звука. Чергування [o] з [e] після [ж], [ч], [ш], [дж], та [й]. Чергування [г], [к], [х] із [ж], [ч], [ш] та [з], [ц], [с]. Основні випадки чергування у –в, і – й, з – із – зі (зо). Стилiстичні засоби фонетики. Милозвучність української мови. Правильна артикуляція і дикція. Експресивні можливості звуків української мови. Звукопис</p>	<p>Учень/ учениця <i>класифікує</i> голосні і приголосні звуки; <i>уміє знаходити і характеризувати</i> зміни звуків у мовному потоці, при словозміні і словотворенні; <i>визначає</i> стилістичні засоби фонетики у текстах; <i>складає</i> лінгвістичне повідомлення з фонетики; <i>доречно використовує</i> засоби милозвучності в мовленні, користуючись орфоєпічним словником, <i>добирає</i> слова, звукове оформлення яких увиразнює лексичне значення; <i>здійснює</i> аудіозапис власного мовлення й аналізує його; <i>виконує</i> дослідницьку роботу на тему «Експресивні можливості звуків української мови».</p>
<p>5. Українська орфоєпія як учення про систему загальноприйнятих правил української літературної вимови. Основні норми сучасної літературної вимови. Особливості вимови голосних, деяких приголосних звуків та їх сполучень (гортанного і проривного звуків [г] і [ґ], сонорних, [дж], [дз], шиплячих [ж], [ч], [ш], задньоязикових [ґ], [к], [х], груп приголосних (уподібнення, спрощення), м'яких і пом'якшених, а також подовжених приголосних). Повноголосся як одна із основних характеристик української вимови. Вимова слів з апострофом.</p>	<p>Учень/учениця <i>розуміє</i> суть понять «норма», «орфоєпія», «орфоєпічна помилка», «орфоєпічна норма», «милозвучність», «наголос», «логічний наголос»; <i>усвідомлює</i> важливість і <i>дотримується</i> норм літературної вимови звуків в українських і запозичених словах; правильно наголошує слова, при потребі <i>використовує</i> орфоєпічний словник; <i>виявляє й виправляє</i> орфоєпічні помилки; <i>аналізує</i> еталонні зразки усного мовлення з погляду дотримання орфоєпічних норм, <i>помічає</i> вади усного мовлення (неправильна вимова звуків, редуція кінцевих звуків та ін.) та <i>виправляє</i> їх; <i>характеризує</i> мовлення масмедіа, власне мовлення, мовлення товаришів з метою виявлення орфоєпічних відхилень; <i>працює</i> з орфоєпічним словником і словником наголосів;</p>

<p>Соціолінгвістичні фактори, що впливають на вимову людини. Основні джерела нормативного мовлення. Мова масмедіа. Сценічна мова. Особливості вимови імен та по батькові. Інтонаційні особливості українського мовлення. Наголос в українській мові, його види, роль у розрізненні слів та їх форм. Паралельне наголошування. Семантико-граматична диференціація лексем за допомогою наголосу. <i>Стилістика і культура мовлення</i>. Орфоепічна норма. Особливості використання орфоепічного словника</p>	<p><i>співвідносить в уяві звук і букву; аналізує своє й чуже усне мовлення; добирає додаткову інформацію з теми; висловлює припущення про важливість орфоепічної норми.</i></p>
<p>6. Українська графіка. Українська орфографія як учення про систему загальноприйнятих правил написання слів. З історії становлення і розвитку української графіки й орфографії. Основні принципи української орфографії. Складні випадки уживання м'якого знака, апострофа. Вживання великої літери. Лапки у власних назвах. Написання складних слів разом, окремо, через дефіс. Правопис складноскорочених слів. Написання чоловічих і жіночих імен по батькові, прізвищ. Складоподіл і правила переносу слів з рядка в рядок. Графічне скорочення слів. Правопис географічних назв. Написання слів іншомовного походження. Історичний коментар до різних мовних явищ. Основні орфографічні норми. Типові помилки, зумовлені відхиленням від орфографічної норми. Нововведення в українському правописі. Редагування тексту з орфографічними помилками. Використання орфографічного словника для перевірки написання слів та їх форм. Словник іншомовних слів</p>	<p>Учень/учениця <i>з'ясовує</i> суть понять «орфографічна норма», «орфограма», «орфографічна помилка», «орфографічний словник»; <i>усвідомлює</i> важливість дотримання орфографічної норми для сучасного компетентного мовця; <i>уміє</i> знаходити орфограму, визначає її тип, принцип написання; правильно пише й вимовляє слова з цими орфограмами; <i>усвідомлює</i> правила вживання великої літери, написання прізвищ та географічних назв, слів разом, окремо, через дефіс; слів іншомовного походження; правила переносу та географічного скорочення слів; <i>з'ясовує</i> відмінність подовження приголосних і подвоєння букв; <i>знаходить й усуває</i> допущені орфографічні помилки у словах, обґрунтовуючи їх написання правилами правопису; <i>використовує</i> орфографічний словник для перевірки написання слів та їх форм; <i>редагує</i> текст з орфографічними помилками; при потребі доцільно <i>використовує</i> словник іншомовних слів; <i>виконує</i> дослідницьку роботу з історії української графіки й орфографії.</p>
<p>7. Лексикологія української мови. Слово як основна одиниця мови. Слово і поняття. Системні відношення в лексиці української мови. Семасіологія як учення про значення слів і виразів. Оцінні властивості слів на позначення слуху, зору, дотику. Багатозначні й</p>	<p>Учень/учениця <i>розуміє</i> суть понять «лексична норма», «лексичне значення слів», «лексична сполучуваність слів», «слово і контекст», «лексична помилка»; <i>пояснює</i> загальні принципи класифікації словникового складу української мови; <i>визначає</i> роль і стилістичні можливості вивчених лексичних одиниць, <i>комунікативно доцільно використовує</i></p>

<p>однозначні слова. Пряме і переносне значення. Омоніми, їх види: омоформи, омофони, омографи, міжмовні омоніми. Повні і неповні омоніми. Поняття про пароніми. Синоніми, їх види, уживання. Синонімічний ряд. Антоніми, їх види, уживання. <i>Стилістика і культура мовлення</i>. Лексичні норми. Уживання слова відповідно до його лексичного значення. Використання тлумачного словника. Мовна надмірність (багатослів'я, плеоназм, тавтологія) і мовна недостатність. Словники синонімів, антонімів, омонімів, паронімів. Словник символів</p>	<p>їх у власному мовленні; <i>розуміє</i> відмінності між лексичними, фразеологічними синонімами; <i>доречно використовує</i> їх у тексті; <i>використовує</i> лексичну синонімію як засіб виправлення невиправданих повторів, як засіб зв'язку речень у тексті; <i>розрізняє</i> однозначні та багатозначні слова; <i>визначає</i> типи переносних значень, з'ясовує їх стильове забарвлення; <i>розпізнає</i> слова-омоніми в контекстуальному оточенні; <i>з'ясовує</i> відмінність між омонімічним і багатозначним словом; <i>знаходить і розпізнає</i> тропи, багатозначні слова, синоніми, антоніми, <i>пояснює</i>, з якою метою вони вжиті в тексті, <i>визначає</i> їх роль та доречність використання в текстах різних стилів мовлення, користуючись при цьому тлумачними словниками, а також словниками синонімів і антонімів; правильно <i>добирає</i> до слів синоніми й антоніми та доцільно <i>використовує</i> їх у мовленні, <i>уміє скласти</i> синонімічний ряд; <i>виявляє й усуває</i> лексичні помилки, викликані змішуванням різних видів омонімів, паронімів, користуючись при цьому відповідними словниками; <i>розпізнає</i> в тексті вияви мовної надмірності та мовної недостатності; <i>знаходить</i> у тексті слова іншомовного походження, <i>пояснює</i> їх значення на основі словника іншомовних слів, доречно <i>використовує</i> їх у мовленні, визначає, які з них мають власне українські синоніми; <i>складає</i> діалог, уживаючи слова іншомовного походження; <i>визначає стилістичну</i> роль власне українських слів, запозичених слів, старослов'янізмів у тексті /у мовленні. <i>пояснює</i> значення старослов'янізмів, визначає, за допомогою яких лексичних засобів створюється їх урочисте, піднесене звучання; користуючись словником паронімів, <i>пояснює</i> значення близьких за звучанням слів.</p>
<p>8. Лексика української мови за походженням. Власне українська лексика. Слова, успадковані з індоєвропейських та східнослов'янських мовних спільностей. Українізми в лексичному складі інших мов. Запозичена лексика як джерело збагачення лексичного складу мови. Латинські і грецькі елементи у складі різних груп лексики. Причини і джерела лексичних запозичень. Слова іншомовного походження та інтернаціоналізми у складі української мови. Нові іншомовні запозичення. Кальки. Варваризми. Старослов'янізми, їх ознаки, роль у розвитку української мови.</p>	<p>Учень/учениця <i>визначає</i> ознаки власнеукраїнських слів, <i>характеризує</i> їх стилістичні функції в тексті; <i>наводить</i> приклади уживання українізмів в інших слов'янських мовах; <i>правильно і доцільно вживає</i> в мовленні лінгвокультуреми; <i>збагачує</i> словниковий запас шляхом дослідження місцевого матеріалу; <i>знаходить</i> у тексті слова з національно-культурним компонентом значення, діалектизми, <i>встановлює</i> вмотивованість їх уживання, <i>добирає</i> до діалектизмів літературні відповідники; <i>характеризує</i> стилістичне використання діалектизмів, просторічної лексики, етнографізмів, жаргонізмів, арготизмів, архаїчної лексики; <i>виконує</i> короткий опис говірки рідного населеного пункту, <i>з'ясовує</i>, у мовному просторі якого діалекту знаходиться рідний населений пункт, <i>розширює</i> знання про історію рідного краю та родинні виховні традиції; <i>прослуховує</i> аудіозаписи текстів</p>

<p>Лексика української мови за сферою її використання, стилістичною диференціацією. Загальноживані слова. Лінгвокультуреми - слова з національно-культурним компонентом значення. Лексичне багатство діалектної лексики. Етнографізи. Топоніміка й ономастика у складі української лексики. Етимологія. Розмовна, просторічна, емоційно забарвлена лексика. Молодіжний сленг. Екзотизми. Пуризи. Наукова лексика. Філологічні, лінгвістичні, літературознавчі терміни. Канцеляризми. Штампи. Робота з діалектним словником. Стилістичне використання канцеляризмів, штампів. Причини порушень лексичних норм. Явище мовної інтерференції. Словник лінгвістичних термінів. Застарілі слова та їх різновиди. Архаїзи, історизми. Можливість відтворення духовної культури за архаїчною лексикою. Неологізи. Загальномовні та авторські неологізи</p>	<p>з різних говірок та аналізує їх; <i>знаходить</i> у тексті неологізи, просторічну лексику, етнографізи, пояснює їх стилістичні можливості, <i>уміло й доцільно</i> використовує їх в усному і писемному мовленні; <i>виконує</i> лінгвокраєзнавчу роботу, <i>збирає</i> діалектну лексику, етнографізи, топоніми у власному населеному пункті, <i>готує</i> на цій основі коротке повідомлення, статтю до газети; <i>укладає</i> словнички діалектизмів, етнографізмів, лінгвістичних, літературо-знавчих термінів на основі тлумачного словника, словника діалектизмів, словника іншомовних слів, словника лінгвістичних термінів, етимологічного словника, пошукової роботи в рідному населеному пункті; <i>обґрунтовує</i> доцільність і правильність уживання термінів; <i>використовує</i> у мовленні кліше і мовні штампи; <i>пояснює</i> причини порушень лексичних норм; <i>пояснює</i> лексичне значення, стилістичну роль застарілих слів, неологізмів у художньому стилі, доцільність їх уживання; <i>усвідомлює</i> причини появи неологізмів, їх перехід до класу загальноживаних слів; <i>уміє замінити</i> архаїзи відповідниками із сучасної української літературної мови; <i>характеризує</i> особливості функціонування загальномовних неологізмів та їх стилістичне значення в публіцистичному, художньому стилях <i>висловлює</i> своє ставлення до знайденої інформації; <i>усвідомлює важливість</i> пошуку додаткової інформації для розв'язання навчальних завдань і самостійної пізнавальної діяльності; <i>висловлює</i> своє ставлення до чужих думок; <i>відчуває</i> відповідальність за дотримання лексичної норми у власному мовленні.</p>
<p>9. Фразеологія як розділ мовознавства. Фразеологічні одиниці української мови. Основні ознаки фразеологізмів. Джерела української фразеології. Національна специфіка української фразеології. Прислів'я і приказки, крилаті вислови. Стійкі народні порівняння. Побажання, приповідки, каламбури, їх оцінний зміст. Багатозначність, синонімія та антонімія фразеологізмів. Фразеологія власне українського походження. Фразеологізи з античної міфології. Фразеологія наукова, публіцистична, офіційно-ділова. Фразеологізи з професійної мови</p>	<p>Учень/учениця <i>знаходить</i> у тексті і <i>пояснює</i> значення фразеологізмів, прислів'їв, приказок, крилатих висловів; національну специфіку української фразеології; <i>визначає</i> можливі джерела походження фразеологізмів, комунікативно доречно і правильно <i>використовує</i> фразеологізи у мовленні з урахуванням їх стилістичних параметрів і контексту; використовуючи етикетні формули і фразеологізи, <i>складає</i> діалог; <i>уміє</i> добирати фразеологічні синоніми, антоніми, розрізняє фразеологічні омоніми; <i>виконує</i> творчу роботу, <i>готує</i> повідомлення за результатами власного наукового (фразеологічного) пошуку; <i>уміє працювати</i> із фразеологічними словниками і довідниками.</p>
<p>10. Українська лексикографія. Словники як відображення історії і</p>	<p>Учень/учениця <i>розуміє</i> суть понять «лексикографія»,</p>

<p>культури українського народу. Загальні відомості про словники. Основні типи словників, особливості їх побудови. Енциклопедичні, лінгвістичні (одномовні, двомовні, перекладні) словники. Відмінність словникових статей у різних словниках. З історії лексикографії. Словник Лаврентія Зизанія (1596 р.), «Лексикон» Памво Беринди (1627 р.). Сучасні словники української мови. Українські електронні словники. <i>Стилістика і культура мовлення.</i> Стилістичні засоби лексикографії</p>	<p>«словник», «довідник», «довідкова література»; <i>називає</i> основні типи словників; <i>усвідомлює</i> важливість умінь систематизувати, зіставляти, аналізувати, узагальнювати й використовувати інформацію, яка міститься в лексикографічних джерелах, довідниках, ресурсах мережі Інтернет, <i>уміє</i> правильно і раціонально використовувати різні типи словників, у т.ч. електронні; <i>здійснює</i> пошукову дослідницьку роботу на основі різних типів словників, у т.ч. електронних; <i>укладає</i> короткі словнички (назви одягу, рослин, власних імен тощо).</p>
<p>11. Морфеміка і словотвір української мови як учення про будову і творення слів. Морфемна і словотвірна структура слова. Основа похідна і непохідна. Твірна основа. Основні способи словотвору в сучасній українській мові: морфологічні й неморфологічні. Історичні зміни в морфемному складі слова. Етимологія як учення про походження слів. Словотвір іменників на позначення назв жителів певного населеного пункту. Творення присвійних прикметників. Творення прикметникових форм від різних географічних назв. Основні способи творення дієслів, прислівників. Складні, складноскорочені слова, способи їх творення та написання. <i>Стилістика і культура мовлення.</i> Стилістичне використання засобів словотвору. Національно-специфічне вживання зменшено-пестливих форм. Особливості вживання осново- і словоскладання, аббревіатур, їх правильна вимова. Усунення помилок, пов'язаних із порушенням норм українського словотвору. Морфемний словник. Етимологічний словник</p>	<p>Учень/учениця <i>розрізняє</i> форми слова і спільнокореневі слова, правильно уживає їх у мовленні, <i>читає</i> і <i>розшифровує</i> складноскорочені слова; <i>з'ясовує</i> етимологію деяких слів, використовуючи тлумачний та етимологічний словники, <i>характеризує</i> сучасні тенденції словотвірних норм; <i>визначає</i> стилістичні функції афіксів української мови в текстах масмедіа; <i>з'ясовує</i> сутність національно-специфічного вживання зменшено-пестливих форм; <i>виконує</i> морфемний і словотворчий аналіз слів; <i>аналізує</i> тексти художніх творів із зразками народної етимології; <i>пише</i> твір-мініатюру, роздум-спростування, творчу роботу, використовуючи слова різних способів творення; <i>розрізняє</i> стилістичне забарвлення словотворчих засобів мови, словотворчі синоніми, <i>визначає</i> їх стилістичну функцію; правильно <i>утворює</i> присвійні прикметники, прикметникові форми від різних географічних назв; доцільно <i>використовує</i> морфемний, словотворчий та етимологічний словники.</p>
<p>12. Українська морфологія як розділ мовознавства про частини мови Морфологічні норми. Морфологічні засоби виразності мови. Граматичні категорії, граматичні значення і граматичні форми. Основні способи</p>	<p>Учень/учениця <i>розуміє</i> суть поняття «морфологічна норма»; <i>усвідомлює</i> зв'язок морфологічної норми з граматичним значенням і граматичними категоріями самостійних і службових частин мови; <i>розрізняє</i> морфологічні норми, пов'язані з особливостями</p>

вираження граматичних значень. Основні поняття морфології. Словозміна. Парадигма. Словоформа. Повнозначні та службові частини мови. Вибуки і модальні слова. Взаємоперехід частин мови. З історії вивчення частин мови. **Іменник** як частина мови. Лексико-граматичні розряди іменників. Граматичні категорії іменника. Категорія числа, її значення та граматичні засоби вираження. Число іменників. Іменники, що вживаються в обох числових формах, мають лише форму однини або множини. Особливості роду іменників - назв осіб за професією, посадою, званням тощо. Стилiстичні особливості іменників середнього і спільного роду. Словозмінні паралелі іменників, їх стилістичні особливості. Форми іменників О.в. і М.в. з прийменниками на позначення руху у просторі. Н.в. іменників із сполучниками *як, мов, неначе, мов*. Відмінювання іменників II відміни. Родовий відмінок іменників II відміни. Невідмінювані іменники. Стилiстичне використання кличного відмінка. Стилiстичні особливості форм числа іменників. Стилiстичне використання кличного відмінка іменників. **Порушення** норм відмінювання іменників у художньому мовленні. **Прикметник** як частина мови. Лексико-граматичні розряди прикметників, їх особливості і функціонування в мовленні. Перехід відносних прикметників у якісні, присвійних у якісні і відносні. Ступені порівняння якісних прикметників, їх творення. Зміни приголосних при творенні ступенів порівняння прикметників. Повні і короткі форми прикметників, стягнені і нестягнені форми повних прикметників, особливості їх функціонування в сучасній українській мові. Творення відносних і присвійних прикметників. Відмінювання прикметників. *Стилiстика і культура мовлення.*

класифікування, словозміни, вживання й поєднання різних частин мови в усному мовленні й на письмі; *знає* норми вживання самостійних та службових частин мови в усному та писемному мовленні; *виявляє й аналізує* порушення морфологічних норм; *додержує* правил написання відмінкових закінчень відмінюваних частин мови; *коментує* норми використання самостійних і службових частин мови та узгодження їх, покликаючись на правила та граматичні закономірності слововживання. *розпізнає* частини мови, виконує морфологічний розбір; *визначає*, за якими ознаками виділяється і характеризується кожна з частин мови; *усвідомлює* відмінність між самостійними і службовими словами; *розрізняє* розряди прикметників; *знаходить* і *виправляє* помилки у правописі прикметників різних розрядів; *знає* розряди числівників, *визначає* морфологічні ознаки числівників, їх синтаксичні функції в реченні; *розрізняє* відмінювання власне кількісних і збірних числівників; *знає* і *визначає* морфологічні ознаки, синтаксичні функції дієслова, особливості відмінювання дієслів кожної дієвідміни; *знає* морфологічні ознаки, синтаксичні функції дієприкметника; *розуміє* відмінність дієприкметника від прикметника та дієприслівника, *виправляє* помилки у їх уживанні та правописі; *розуміє* відмінність дієприслівника від дієприкметника та прислівника, *виправляє* помилки в їх уживанні та правописі; *уміє працювати* з таблицями «Частини мови» із зазначенням граматичних категорій; *готує* повідомлення «З історії вивчення частин мови»; правильно *відмінює* іменники I-IV відмін; *використовує* доцільно в усному і писемному мовленні іменники-синоніми та іменники-антоніми; *відрізняє* правильні форми іменників від помилкових, *користуючись* орфографічним словником; *правильно використовує* особливості кличного відмінка іменників, його стилістичне використання в різних стилях; *розрізняє* відмінювання іменників чоловічого і середнього родів; *пояснює* стилістичні функції іменників чоловічого, жіночого, середнього та спільного родів; *визначає* рід іменників - назв осіб за професією, посадою, званням; *характеризує* стилістичні особливості іменників, що вживаються у формі однини і множини; складає таблиці, що стосуються відмінювання іменників; *визначає* граматичні помилки і стилістичні недоліки у вживанні іменників; *створює* тексти різних стилів, ураховуючи виражальні можливості іменника; *утворює* правильно форми вищого і найвищого ступеня порівняння якісних прикметників; *утворює* прикметники від географічних назв; *виконує* стилістичний аналіз текстів, при потребі *редагує* їх, ураховуючи стилістичні особливості прикметників різних розрядів; *створює* тексти-описи,

Стилістичне використання якісних, відносних, присвійних прикметників. Стилістична роль повних і коротких прикметників. Синоніміка прикметників і непрямих відмінків іменників. Словник епітетів української мови. Своєрідність **займенника як частини мови**. Розряди займенників за значенням, їх характеристика. Групи займенників. Відмінювання займенників. Явище прономіналізації. Правопис займенників. Написання заперечних, неозначених займенників. Перехід займенників в інші частини мови.

Стилістика і культура мовлення. Стилістичні функції займенників.

Числівник як частина мови. Формування числівника як частини мови. Число і числівник. Розряди числівників за значенням, їх характеристика. Групи числівників за будовою. Відмінювання числівників. Паралельне використання відмінкових форм числа. Паралельне вживання числівників з іменниками у непрямих відмінках. Синтаксичні функції числівників. Написання числівників і відчислівникових слів.

Дієслово як частина мови. Форми дієслова: дієвідмінювані, відмінювані, незмінні. Зміни звуків в особових формах дієслів. Безособові дієслова.

Особливості семантики, граматичні ознаки дієслів. Дві основи дієслова. Поділ дієслів на дієвідміни. Словозміна дієслів I та II дієвідміни. Види дієслів (доконаний і недоконаний), їх творення, вживання одного у значенні іншого. Часи дієслів (теперішній, минулий, майбутній), їх творення. Способи дієслів (дійсний, умовний, наказовий), їх творення. Особові, родові, числові форми дієслів. Перехідні і неперехідні дієслова. Стан дієслова. Зворотні дієслова. Чергування приголосних в особових формах дієслів теперішнього та майбутнього часу.

Дієприкметник. Дієслівні та прикметникові характеристики

твори-розповіді, *складає* діалоги, використовуючи виражальні можливості прикметника; *випикує* з творів художньої літератури приклади нестягнених прикметників; *відмінює* правильно займенники різних розрядів; *помічає* і *виправляє* помилки в написанні і вживанні займенників; *аналізує* тексти щодо стилістичної ролі в них займенників; *створює* монологи і діалоги-роздуми з використанням виражальних можливостей займенника для розкриття задуму висловлювання; *відрізняє* правильні форми числівників від помилкових, *добирає* потрібні форми числівників і правильно їх у мовленні; *визначає* сполучуваність числівників з іменниками; *утворює* і *вживає* правильно відмінкові форми числівників; визначає вивчені орфограми в числівниках, *пояснює* їх правопис; *аналізує* тексти щодо стилістичної ролі в них числівників; *складає* тексти, *створює* діалоги, використовуючи виражальні можливості числівників; *знаходить* у тексті числівники і слова, що зближуються з числівниками за рядом ознак; *використовує* один час і спосіб у значенні іншого; *визначає* основні способи творення дієслів, *відрізняє* правильні форми дієслів від помилкових; *аналізує* випадки використання дієслів із стилістичною метою; *конструює* речення з дієсловами в усіх часах і особових формах, у т. ч. у переносному значенні; *редагує* тексти щодо заміни дієслів певного часу, способу; *складає* діалоги, усні і письмові тексти на певну соціокультурну тему, використовуючи виражальні можливості особових дієслів, у т. ч. висловлювання у художньому стилі; *складає* ділові папери, використовуючи особові дієслова; *добирає* й комунікативно доцільно *використовує* дієприкметники та дієприкметникові звороти в мовленні; *складає* тексти, монологи, діалоги на певну соціокультурну тему з дієприкметниковими, дієприслівниковими зворотами, використовуючи їх виражальні можливості; *добирає* й комунікативно доцільно *використовує* дієприслівники та дієприслівникові звороти в мовленні; *відрізняє* правильні форми прислівників від помилкових; *уміє* утворювати ступені порівняння означальних прислівників; *пояснює* способи творення прислівників; *добирає* й комунікативно доцільно *використовує* прислівники в мовленні; *визначає* стилістичні функції прислівника в художніх і наукових текстах; *складає* тексти, *створює* усні й письмові висловлювання на певну соціокультурну тему, використовуючи прислівник як виражальний засіб мовлення; *знаходить* і *виправляє* мовленнєві помилки у вживанні прислівників; *аналізує* тексти щодо правильності вживання прийменників, сполучників і сполучних слів; *складає* тексти, діалоги з урахуванням прийменникових і

дієприкметників. Активні та пасивні дієприкметники, їх відмінювання. Творення і правопис дієприкметників. Відмінювання і вживання дієприкметників. Дієприкметниковий зворот. Перехід дієприкметників у прикметники. Безособові форми на -но, -то.

Дієприслівник. Дієприслівники доконаного і недоконаного виду. Дієприслівниковий зворот. Творення і вживання дієприслівників.

Прислівник як частина мови. Розряди прислівників за значенням: обставинні й означальні. Морфологічні типи прислівників. Ступені порівняння означальних прислівників. Правопис прислівників і прислівникових сполучень. Прислівники за походженням. Написання *не* з прислівниками.

Службові частини мови, їх загальна характеристика

Прийменник, його особливості. Групи за походженням та морфологічним складом. Правопис прийменників. Особливості вживання деяких прийменників. Синонімія прийменників. Перехід повнозначних слів у прийменники.

Сполучники сурядності та підрядності. Морфологічні типи сполучників. Правопис сполучників. Особливості вживання деяких сполучників. Перехід повнозначних слів у сполучники.

Частка, їх функції, групи за значенням. Правопис заперечних часток.

Зв'язка. Вигуки, їх ознаки та розряди. Правопис вигуків і особливості їх вживання. Розділові знаки у реченнях з вигуками. Звуконаслідувальні слова.

Стилістика і культура мовлення

Стилістичні функції службових частин мови. Синонімія прийменникових конструкцій. Повторення прийменників, сполучників як засіб увиразнення мовлення. Функції модальних, заперечних часток. Естетична цінність часток і звуконаслідувань. Стилістичні

сполучникових засобів милозвучності; визначає функціонально-стилістичні особливості сполучників; *редагує* тексти, при потребі замінюючи сполучники синонімічними; бере участь у лінгвістичній вікторині; *визначає* частки за їх функцією в реченні; *відрізняє* вигуки від часток; *аналізує* тексти щодо ролі в них вигуків; доречно *використовує* вигуки у власному мовленні; *готує* повідомлення про функції вигуків та звуконаслідувальних слів; *складає* словничок-мінімум етикетних формул українців; *складає* кросворд, таблицю «Уживання службових частин мови в сучасній українській мові»; *добирає* й комунікативно доцільно *використовує* дієприслівники та дієприслівникові звороти в мовленні; *складає* тексти, монологи, діалоги на певну соціокультурну тему з дієприслівниковими зворотами, використовуючи їх виражальні можливості; *аналізує* тексти щодо правильності вживання прийменників, сполучників і сполучних слів; *складає* тексти, діалоги з урахуванням прийменникових і сполучникових засобів милозвучності; *визначає* функціонально-стилістичні особливості сполучників; *редагує* тексти, при потребі замінюючи сполучники синонімічними; бере участь у лінгвістичній вікторині; *визначає* частки за їх функцією в реченні; *відрізняє* вигуки від часток; *аналізує* тексти щодо ролі в них вигуків; доречно *використовує* вигуки у власному мовленні; *готує* повідомлення про функції вигуків та звуконаслідувальних слів; *складає* словничок-мінімум етикетних формул українців; *складає* кросворд, таблицю «Уживання службових частин мови в сучасній українській мові».

<p>функції вигуків. Національні етикетні вигуки</p>	
<p>13. Мовленнєве спілкування. Стилїстика і культура мовлення Офіційне і неофіційне, публічне і непублічне мовленнєве спілкування. Вербальні й невербальні засоби спілкування. Мовленнєва ситуація. Мовленнєві ролі та наміри мовця і слухача. Мовленнєва тактика. Мовні засоби мовленнєвої ситуації. Причини комунікативних помилок. Особливості монологічного і діалогічного мовлення в різних сферах спілкування. Виступ на зборах, семінарах, конференції. Дискусійне мовлення. Поняття про текст як продукт мовленнєвої діяльності. Текстотворювальні категорії. Закономірності побудови тексту. Інформаційна переробка текстів різних функціональних стилів і жанрів. Написання тез, конспектів, анотацій, рефератів. Комунікативні ознаки мовлення. Поняття про комунікативну доцільність, точність, ясність, правильність, чистоту, логіку, послідовність, образність, виразність, естетичність мови</p>	<p>Учень/ учениця <i>розрізняє</i> види мовленнєвого спілкування; <i>доцільно обирає</i> мовленнєву тактику й мовні засоби, адекватні характеру мовленнєвої ситуації; <i>складає</i> план, тези, <i>готує</i> конспект статті, усвідомлює різницю між ними; <i>здійснює</i> редагування текстів; <i>розповідає</i> про побачене, прочитане в ситуаціях повсякденного спілкування; <i>готує</i> доповіді, реферати, рецензії; <i>виразно читає</i> тексти різних стилів, типів і жанрів мовлення відповідно до орфоепічних та інтонаційних норм; <i>готує</i> перекази (усні, письмові) із творчим завданням, <i>оцінює</i> усні й письмові висловлювання щодо мовного оформлення та ефективності досягнення поставлених комунікативних завдань; <i>висловлює</i> власне ставлення до подій.</p>
<p>14. Поняття про стилістичну систему української мови (стилі, підстилі, стилістичні засоби, способи і прийоми організації стилістичних засобів у тексті). Розмовний стиль, сфера його використання, призначення, основні ознаки. Фонетичні, інтонаційні, лексичні, морфологічні, синтаксичні особливості розмовного мовлення. Жанри розмовного мовлення. Науковий стиль, сфери використання і призначення. Основні ознаки наукового стилю: логічність, точність, абстрактність, узагальненість, об'єктивність викладу. Наукова метафорика. Підстилі наукового стилю: власне</p>	<p>Учень/учениця <i>будує</i> розповідь на певну соціокультурну тему й ситуації спілкування; <i>складає</i> розповідь, текст-роздум, міркування, комбінований текст, що відповідає досвіду, інтересам, психологічним особливостям, для досягнення життєвих цілей; <i>сприймає, аналізує, зіставляє</i> мовні явища і факти, <i>коментує, критично оцінює</i> їх під кутом зору нормативності, відповідності сфері й ситуації спілкування, достовірності; <i>продукує</i> усні і писемні монологічні та діалогічні висловлювання (тексти), у тому числі тексти, які сприяють гармонізації психоемоційного стану, містять моделі досягнення свободи особистості, соціальної захищеності, сімейного щастя, кар'єрного зростання та ін. <i>пояснює</i> спільне та відмінне між різними жанрами науково-навчального стилю (рецензія, анотація, доповідь, реферат, тези, конспект); <i>характеризує</i> лексичні, морфологічні, синтаксичні особливості наукового стилю, сфери його використання та призначення; <i>уміє</i></p>

<p>науковий, науково-навчальний і науково-популярний та їх особливості. Основні жанри наукового стилю. Бесіди, дискусії, повідомлення на науковому. Структура текстів різних жанрів. Особливості конспектування. Читання наукової, науково-популярної статті, довідкової літератури. Написання доповідей, рефератів, анотацій, тез, рецензій з навчально-наукової проблеми. Спільне й відмінне між ними. Редагування. Бібліографічний пошук на тему наукової роботи із залученням сучасних інформаційно-комунікаційних технологій</p>	<p><i>трансформувати</i> текст одного стилю в інший стиль; <i>розрізняє</i> науково-навчальний і науково-популярний різновиди наукового стилю; <i>бере участь</i> у бесідах, дискусіях, дебатах, відеоконференціях; <i>реферує</i> науковий текст, <i>складає</i> план наукової статті; <i>готує</i> реферати, тези, рецензії з навчально-наукової проблеми, доповіді на лінгвістичні, морально-етичні, суспільні теми, виступи в науковому стилі та їх оцінкою; <i>здійснює</i> редагування науково-навчальних текстів; <i>створює</i> короткі повідомлення з наукової теми, <i>проводить</i> пошукові дослідження; <i>бере участь</i> у дослідницьких проектах. <i>проводить</i> бібліографічну роботу із залученням сучасних інформаційно-комунікаційних технологій; систематизує інформацію з різних джерел, у т.ч. довідкової інформації (словники, енциклопедії, онлайн-ресурси тощо); володіє основними способами (прийомами) інформаційної переробки писемного тексту; <i>складає</i> таблиці, схеми на основі наукового тексту, формулює узагальнення; <i>дискутує</i>, використовуючи різні способи аргументації та ілюстрування прикладами, веде конструктивний діалог зі співрозмовниками, дотримуючись правил мовленнєвого етикету та етичних норм.</p>
---	--

11 клас (українська література, профіль)

Зміст навчального матеріалу	Державні вимоги до навчальних досягнень здобувачів освіти
1.	Учень/учениця